HALKIN SESİ 48

16 Mart 1976
250 Kuruş

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

MELEN

SANCAR

DEMİREL

ALPKAYA

Bütün bu nazlı beylerin ne varsa ortalıkta say:
Haseb, neseb, şeref, şataf, oyun, düğün, konak, saray
Bütün sizin, efendiler, konak, saray, gelin, alay
Bütün sizin, bütün sizin, hazır hazır, kolay kolay.

Yiyin efendiler, yiyin; bu hân-ı iştihâ sizin;
Doyuncaya, tıksırıncaya, patlayıncaya kadar yiyin!

Verir zavallı memleket, verir ne varsa; mâlini,
Vücudunu, hayatını, ümidini, hayalini;
Bütün ferag-ı hâlini, olanca şevk-i bâlini
Heman yutun, düşünmeyin haramını helâlini.

Yiyin efendiler, yiyin; bu hân-ı iştihâ sizin;
Doyuncaya, tıksırıncaya, patlayıncaya kadar yiyin!

TEVFİK FİKRET

İHSAN GÖKSARAN

ZEKİ İLTER

FEHMİ ALPASLAN

GÜRPINAR'DA GERİCİLERİN TELAŞI

Gürpınar, topraksızlığın acısını çeken bir kasabadır. 200'den fazla aile mevsimlik işçi durumundadır. Bunlar her yıl Aydın ve Manisa ovalarına pamuk toplamaya ve tütün kırmaya gitmektedirler.

Kasabadaki devrimciler Halk Birliğini kurmak için faaliyete geçmişlerdi. Dernek tüzüğü, Çivril Kaymakamlığı ve Emniyet Komiserliği tarafından defalarca geri çevrildi. Daha sonra Denizli Hukuk İşlerine göndermeye muvaffak olduk.

Bu çalışmalar sırasında kasabadaki devrimciler her yeri TOPRAK-İŞ sendikasının afişleriyle donatmaya başladılar. Nevzat Şahin isimli bir devrimci AP'lilerin kahvesinin yanına afiş asarken AP'li gericilerin saldırısına uğradı. Çünkü AP'lilerin kuyruk acısı vardı. Senato seçimleri sırasında Demirel, yurtseverler tarafından yuhalanmış ve konuşturulmamıştı.

Halkın tepkisinin sert olacağından korkan gericiler, derhal Çivril'e kaçtılar. Oradan valiye telefon ederek «kasabada Nevzat Şahin isimli bir gencin orak-çekiç asıp, kızıl bayrak elde, halkı isyana teşvik ettiğini» söylediler. Bunun üzerine Vali, Çivril Kaymakamına telefon ederek gerekli emirlerini verdi. Gericileri korumak üzere kasabaya jandarma gönderildi. Birkaç gün sonra Nevzat Şahin, gericilerden birini tabancayla vurduğu iddiasıyla tutuklandı.

Gürpınar olayları gösterdi ki, gericiler çok korkaktır. Yurtseverlerin tepkisi karşısında jandarmaya sığınmışlardır.

ÇİVRİL KAYMAKAMI HALKTAN KORKUYOR

Çivril'de devrimcilerin «Bağımsızlık Mitingi» yapacaklarının yayılmaya başlaması üzerine Kaymakam Muslu Köse yanına jandarmaları alarak köy köy dolaşmaya başlamış. Muslu Köse halktan çok korkmaktadır. Halkın yürüyeceğinden korktuğu için gece uykularından kesilmiştir. Köylülere hem yalvarmış, hem de jandarmayı göstererek kendince korkutacağını sanmıştır.

12 Şubat Çivril pazarı günü yürüyüşün olacağını zannederek Denizli ve Uşak'ta ne kadar sivil ve resmi polis varsa buraya yığmış, ayrıca üç cemse de jandarma getirtmiştir. Çivril, bayram yerine dönmüştür. Durumu gören halk, kaymakamın haline gülmüştür. Halk, «kaymakam korkudan delirdi» demeye başlamıştır.

Faşistler halkın karşısında zangır zangır titremektedirler. Korkak olan Çivril kaymakamı değil, faşizmin ta kendisidir. Bu böyle biline.

HIRSIZLIĞI BİZ Mİ YAPIYORUZ ONLAR MI?

Tüfekçi Tuvalet Kâğıdı Kâğıt Peçete ve Krepon Kâğıdı fabrikasında çalışan 12 emekçiydik. Patron bizi sabah 8.00'den akşam 20.00'ye kadar çift vardiya çalıştırıyor, Cumartesi izin hakkı tanımıyordu. Aylığımız 1000 küsür liraydı. Öğle yemeklerinde bile başımızdan ayrılmayan patron, işçilerin iliğini emiyordu. Yıllardır sendikasız çalışan bizler, bir araya gelerek DİSK'e girmek istedik. Tüm - Ka İş'le temas kurduk. Patron durumu anlayınca bizim yanımıza gelerek sendikadan istifa etmemizi istedi. Para teklif etti. Kabul etmedik. Tehdit etti, direndik. Yıllardır her türlü yaşama koşullarından uzak, sendikasız çalıştırıldığımızı söyledim, bağırdı. «Yok canım çok güzelsin» diye ukalalık etti.

İkinci gün geldiğimizde kapıyı kapalı gördük. Patron bize «işyerini kapattım» dedi. Sendikaya haber verdik. Kapıyı açıp içeri girdik. Sonra Tekin Parmaksız adında patronun tuttuğu bir adam geldi. Yanındaki adamlarla bağırdı, çağırdı küfretti, tehditler savurdu. Patronun kardeşi işyerindeki kız arkadaşlara sarkıntılığa başladı. İstiyordu ki, işten kendiliğimizden ayrılalım. Bana da aynı hareketi yapmaya kalktı. Gereken cevabı verdim. «Ecdadını...» diye küfretti. Mahkemeye verdim. Karakolda küfrettiğini itiraf etti. İş savcılığa intikal etti. Savcı bana, «küfretmişse ne var bunda? Bunun için müracaat edilir mi?» dedi. Masanın üzerindeki Tercüman gazetesini aldı, okumaya başladı. Bu arada durumu daha iyi anladım ki, karakola düşsen fakirsen emekçiysen, haksızsın, suçlusun. Saldırıya uğrasan, haksızlığa uğrasan, savcılığa başvursan, vurdun diye suçlusun.

Bir müddet sonra patron, makinelerin hepsini çalıştırmayacağını, ancak bir kısmını çalıştıracağını söyleyerek biz 10 arkadaşı işten çıkarttı. Patron iki kişiye, işten çıkarma sebebi olarak, «Hırsızlık yaptıklarını» söyledi. Yıllardır çalışan bu arkadaşlar hırsızlık yapmamış da, şimdi mi yapmıştı? İşçi arkadaşlar kış günü kaderleriyle başbaşa kaldılar.

Dostlar, kardeşler, arkadaşlar, yurdun dört bir yanında faşist baskılara karşı mücadele veren emekçi kardeşlerimizi destekleyelim. Yöremizde uğraşımızı verelim, sürdürelim.

Nuray İçel, İstanbul

İKİ İŞKENCECİ DAHA: YAŞAR SEZER, RECEP KARAKAYA

Tunceli'de yazın Halk Birliği Derneğini açtık. Polis, arkadaşları yıldırmak için sık sık derneği basıyordu. Dernek bir hafta sonra aranarak kapatıldı. Devrimciler, bu faşist baskılardan yılmayarak yeniden DGB'yi açtılar. Dernek faaliyette olduğu müddetçe devrimcilerin birliğini ve beraberliğini sağlamaya çalıştı.

25 Şubat 1976 tarihinde Tunceli halkı ve gençliğine terör uygulayan, devrimci arkadaşlara işkence yapan komiser Yaşar Sezer ve Recep Karakaya isimli işkenceciler ve ismini bilmediğimiz bir polis, derneği bastılar. İçeri girer girmez dernekte oturan arkadaşları dövdüler. Arama belgesini isteyen DGB başkanını tartakladılar. Duvarda asılı olan afiş ve pankartları söktüler. Dernekte bulunan kitaplara, Aydınlık, Halkın Sesi ve Gençlik Yıldızı dergilerine el koydular.

Dernekte oturan arkadaşları ve başkanı birinci şubeye götürdüler. Faşist komiser ve işkenceci Yaşar Sezer bozkurt rozetini zorla öptürmek istedi. Devrimciler bunu reddedince dövüldüler. Gizli örgüt suçlamasında bulundular. 26 Şubat tarihinde tekrar baskın yapıldı. «Yasak kitap ve matbuaların bulunması» gerekçesiyle derneği kapattılar. Hiç bir faşist zulüm, devrimcileri ve yurtseverleri susturamaz.

Tunceli'den Devrimciler

DİVRİĞİ ORTAÖĞRETİM YURDUNDA FAŞİST BASKILAR

Bizler Divriği Lisesinde ve Sanat Enstitüsünde okuyan yoksul köylü ve emekçi çocuklarıyız. Yurda girerken yaptıkları imtihanda tam bir ortaçağ kafasıyla hareket ettiler. İmtihanda, ümmetçi olup olmadığımızı anlamaya çalıştılar. Birçok arkadaşımız gerici olmadıkları için yurda alınmadı. Ayrıcalık yapıldı.

Yurda girebilen devrimci arkadaşlar üzerinde faşist baskılar yoğundur. Yurt Müdürü faşist Cuma Aydın, Lise öğretmenleri Kamil Pirinççi, Ruhi Nayır yurtta kalan arkadaşlarımıza ceza yağdırıyorlar. Devrimci yayınları toplayıp yakıyorlar. Ortadoğu ve Tercüman dışında gazete okunmasına izin vermiyorlar. Biz bu faşist zulüm ve uygulamaları şiddetle protesto ediyoruz.

Divriği'den Bir Öğrenci

SENDİKA AĞALARI İŞÇİNİN BİRLİĞİNİ BALTALIYORLAR

Ben yıllardır İstanbul'da Demirdöküm fabrikasında çalışan bir işçiyim. 1969'ların, 70'lerin mücadelesinde vardım. Fakat artık Demirdöküm 15 - 16 Haziranların Demirdökümü değil. Fabrikada bir durgunluk, bir pasiflik hakim. Değişen nedir ki? İşçiler mi? Aksine yine eski arkadaşlar. Hatta eskisinden daha bilinçliler. Ama bu durgunluğun sebebini çok iyi biliyoruz.

Üç ay önce cenazesi olan postabaşının haksız yere işten atılması ve son olarak 60 komandonun fabrikaya alınması karşısında sendika kılını bile kıpırdatmadı.

Bir hafta önce olan bir olayı anlatayım. İyi çalışıyorlar diye her bölümden ikişer arkadaşa takdirname geldi. Yediyüzer lira para ve çakmak. Biz işçiler bunun kötü bir şey olduğunu, amacın içerdeki çalışma rekabetini artırmak ve işçiler arasında ikilik yaratmak olduğunu, sendika temsilcisine anlattığımızda bize «ne yapalım yani bu parayı tekrar patronun cebine mi atalım» dedi. Belli ki işçilerinin birliğinin bozulması sendika ağalarının da işine geliyor.

Sendika yöneticileri tıpkı patron gibi bizim Alibeyköy Halk Birliği'ne gitmemizi yasaklamaya kalkıyor. Bu konuda temsilciler görevlendirilmiş. Oraya giden işçiler sendikaya ihbar ediliyor.

Demirdöküm'den Bir İşçi
İstanbul

YOL ORTASINDA GÖTÜRÜP ADAM DÖVÜYORLAR

«Tarsus'ta faşist-polis işbirliği ile devrimciler yollardan alınarak karakola götürülüyor, dayak atılıyor.

Son olarak 25.2.1976 Çarşamba günü Toprak-İş Sendikasının Tarsus temsilcisi İsmail Durna iki köylü arkadaş ile caddede giderlerken Ülkü Ocaklı faşistlerin ihbarıyla polislerin saldırısına uğradılar. Kendilerine karakola götürülerek dayak atıldı. Dayak yiyen arkadaşlar, halkın çıkarlarını kendi çıkarlarının üzerinde tutan gerçek halk çocuklarıdır. Bilsinler ki, hiç bir zaman devrimci mücadelemizi kanla zulümle durduramayacaklardır.

Bizler iki süper devlet, Amerikan emperyalizmine ve Sovyet sosyal - emperyalizmine, aynı zamanda onların işbirlikçileri olan faşistlere ve revizyonistlere karşı yurdumuzun bağımsızlığı için sonuna kadar mücadele edeceğiz.

Bizleri bu mücadeleden hiç bir kuvvet alıkoyamaz.»

Tarsus Halk Birliği

ÖDEMİŞ TARİŞ İŞÇİLERİ: BİRBİRİMİZLE KONUŞMAMIZ DAHİ YASAK

Bizler, Ödemiş 129 No:lu Tarım Satış Kooperatifine bağlı çırçır fabrikasında çalışan işçileriz. Size kısaca ne şartlar altında çalıştığımızı anlatalım.

Fabrikada 70 işçi çalışmaktadır. İşçilerin 30 kadarı kadındır. Fabrika senenin altıbuçuk ayında faaliyet gösterir. Aldığımız para geçinmemize yetmediği için fabrikanın kapalı olduğu Mayıs-Kasım aylarında çoğumuz toprak işçiliği yaparız.

Fabrika yönetimi ustabaşılar yoluyla işçiler üzerinde faşist baskılar uygular. İşçilerin birbirleriyle konuşması dahi yasaktır. İtiraz edenlere ya ustabaşı saldırır, ya da hemen işten atılırız. Hiç bir işçinin işgüvenliği yoktur.

İşimiz gereği sık sık hastalanırız. Sigorta doktoru istirahat vermez. Hastalık yüzünden işe gidemediğimiz gün ceza olarak iki yövmiyemiz kesilir. İşe gelmeyen arkadaşın yerine mesaiye kalmamız yasaktır. Böyle olunca işe gelmeyen arkadaşların yerine de bedava çalışmak zorunda kalıyoruz.

Tariş İşçileri

HALKIN SESİ
HAFTALIK DERGİ

- Sahibi: İLKER SÜMERKAN
- Sorumlu Yazı İşleri Md. FİKRET ULUSOYDAN
- Yönetim Yeri Çatalçeşme Sok. 46/11 Cağaloğlu - İstanbul
- Yazışma ve Abone Ad. P.K. 1112, Sirkeci - İst.
- Baskı: Özkan Mat.
- Abone şartları: Yurtiçi Yıllık 125 Altı Aylık 65 TL. Avrupa (Uçak) Yıllık 200 Altı aylık 100 TL.
- İlân şartları: Santimi 30 TL. Yayın ilânı Çerçevesi 100 TL.
- İstanbul Dağıtımı: FUAT BÜTE
- Türkiye dağıtımı. Sabri Özakar

RÜŞVETÇİLERİN HEPSİ AÇIĞA ÇIKARTILMALIDIR

Son haftalarda bütün Türkiye, birbiri peşi sıra patlak veren büyük rüşvet, yolsuzluk, vurgunculuk olaylarıyla çalkalanmaktadır. Lockheed uçak şirketinin ülkemizde rüşvet olarak dağıttığı 13 milyon liranın yarım milyonu, Hava Kuvvetleri Komutanı **Emin Alpkaya**'nın cebinden çıktı. Başbakan **Süleyman Demirel**'in yeğeninin kaçakçılık yaptığı, hayalî mobilya ihracatı işlemleriyle üç yılda 20 milyon lira vergi iadesi aldığı ispatlandı. İtalya'dan 50 helikopter alınması, rüşvetle olmuştur. İsviçre'den 1,5 milyar liralık bir radar sisteminin alınması, rüşvetle olmuştur. Türk Hava Yollarına DC-9 uçaklarının alınması, gene rüşvetle olmuştur. Bütün bu olaylarda, Emin Alpkaya'nın ve Süleyman Demirel'in yanı sıra, başta Hava Kuvvetleri Kurmay Başkanı **İhsan Göksaran,** eski Millî Savunma Bakanlığı Müsteşarı **Zeki İlter,** şimdiki Millî Savunma Bakanı **Ferit Melen,** eski Adalet Bakanı CGP'li **Fehmi Alpaslan,** Maliye Bakanı **Yılmaz Ergenekon** olmak üzere, bir avuç yiyici generalin, bakanın, milletvekilinin, yüksek bürokratın parmağı vardır. Bütün bunlarda, ordunun en yüksek kademesinde bulunan **Semih Sancar**'ın parmağı olmaması da imkânsızdır. En büyük birkaç yolsuzluğun gerisinde, Sağır ve Dilsizler Derneği, Yeşil Ormancılık Kalkındırma Derneği, Çocuk Esirgeme Kurumu, Yefiskobirlik, vb. gibi kuruluşlar adına sahte belge düzenlenmesi yoluyla gümrüklerden on milyonlarca liralık mal kaçırılması gibi, daha küçük çapta nice vurgun ve gasp olayı, birbiri peşi sıra uzanmaktadır. Bütün bu olayların da altından gene AP ve CGP milletvekilleri, gene eski bakanlar, gene 12 Mart generalleri, gene kaşarlanmış faşistler ve gericiler çıkmaktadır.

TALAN VAR, TALAN!

Tevfik Fikret'in 70 yıl önceki deyişiyle, **«Yiyin efendiler yiyin, bu hân-ı iştiha sizin!»** Ya da Aşık İhsani'nin günümüzde söylediği gibi, **«Talan var ha beyler talan var talan; Demokrasi türküleri söylenir, Yalan var ha beyler yalan var yalan!»** Sultanların, sadrazamların, paşaların düzeninde olsun, bugünkü başbakanların, bakanların, generallerin düzeninde olsun, yoksul halkımızın ve onun yanında yer alan ilerici aydınların ta Tanzimattan beri 140 yıldır bıkmadan görüp söyledikleri gerçek, budur! Budur Aldülhamitlerin, Vahdettinlerin, «Millî Şef»lerin, Bayar ve Mendereslerin, Sunay, Tağmaç ve Erimlerin «vatan, millet, devlet, demokrasi» nutuklarının ardında yatan! 140 yıldır emperyalizmin boyunduruğu altındaki geri bir tarım ülkesidir, yarı-sömürge ve yarı-feodal bir ülkedir Türkiye. Bir avuç büyük patron ve toprak ağası, köylerimizin ve şehirlerimizin her karış toprağını, tarlalarımızdaki ekinleri, meralarımızdaki hayvanları, toprak altındaki madenlerimizi, ülkemizin dağını taşını, havasını suyunu, emekçi halkımızın alınterini, işte böyle rüşvetlerle, böyle dalaveralarla, böyle gizli çeklerle alıp satıyorlar, birbirlerine ve yabancı emperyalistlere. Yüzyıllardır bunların **«yedikleri yoksul eti, içtikleri kan olmuştur».**

Şu farkla ki bugün emekçi halk, artık uyanmaya başlamıştır. Bugün halk yığınları, hakim sınıfların bütün bastırma ve engelleme çabalarına rağmen gitgide artan bir güç ve hızla siyaset sahnesine çıkıyorlar. Faşistler istedikleri kadar tehdit yağdırsınlar, istedikleri kadar «iftira»lardan ve «komünistlerin yıkıcı ve bölücü» çabalarından dem vursunlar, istedikleri kadar «ordunun şerefinin yaralandığından» yakınsınlar veya «görmedik, duymadık, bilmiyoruz» diye ağlasınlar, halk vurguncuların ve işkencecilerin yakasına yapışmıştır. Yolsuzluk soruşturmalarının çorap söküğü gibi birbirini izlemesinin nedeni budur. Halk uyandığı içindir ki, kaldırılan her taşın altından bir avuç faşistin kan ve pislik sıvalı para küpleri ortaya çıkmakta; bakanıyla, generaliyle faşist diktatörlüğün korku ve sefaleti gözler önüne serilmektedir. Her alanda olduğu gibi bu noktada da faşizmi gerileten, halk yığınlarının mücadelesidir.

CHP 12 MART GENERALLERİNİ TEMİZE ÇIKARMAK İSTİYOR

Bu şartlarda devrimcilerin görevi nedir? Bizim görevimiz, halk yığınlarının bu uyanışını daha da hızlandırmak, halkın öfke ve nefretini faşist diktatörlüğe ve özellikle MC iktidarına yöneltmek, faşizme ve vurgunculuğa karşı mücadeleyi millî bağımsızlık mücadelesiyle birleştirmektir. **Bunun ilk ve en basit şartı, bugünkü yolsuzlukların örtbas edilmemesini sağlamak, bütün suçluların bir bir açığa çıkartılması ve cezalandırılması için geniş kitleleri seferber etmektir.** Bunu başarabilmek için, yalnız faşistlerin değil, reformcuların ve revizyonistlerin de halkın önüne kurduğu barikatlar yıkılmalı, geniş yığınlar içinde halkın insiyatifini geliştirecek canlı bir ajitasyon ve propaganda faaliyeti yürütülmelidir.

CHP yöneticilerinin, özellikle orduyla ilgili yolsuzluklar karşısında takındıkları tavır, ibret vericidir. Burjuva reformcuları, tam da Yahya Demirel tutuklanmışken Emin Alpkaya'nın istifa etmesiyle Lockheed rezaletinin birdenbire büyümesinden üzülmüşlerdir. Bunların bir kısmı Demirel'in yanında Alpkaya'yı «önemsiz» gösterir, hattâ Lockheed olayının MC tarafından dikkatleri dağıtmak için kasten tezgâhlanmış olabileceğini imâ ederken, diğer bir kısmı da Alpkaya'yı temize çıkarmaya uğraşmakta; bu rüşvetçi generalin suçu ortaya çıktığı için değil, gerçekten «soruşturmanın selameti için» istifa ettiğini ya da «meselenin halloldüğunu» öne sürmektedir. Ecevit, 8 Mart günü CHP Parti Meclisinde yaptığı konuşmada «savunma araç ve gereçleri ile ilgili rüşvet **söylentileri**»nden dem vurmakta, «ortada henüz kanıtlanmış ve kesinleşmiş bir suç olmadığını» iddia etmekte ve «Türk ordusunun gösterdiği kıvanç verici duyarlılığı» övmektedir. Öyle görünüyor ki CHP yöneticileri, Alpkaya'nın, Göksaran'ın, Zeki İlter'in üzerine gitmeye hiç niyetli değillerdir. Çünkü Ecevit, Sancar kliği ile uzlaşarak iktidara gelmeyi planlamaktadır ve uçak yolsuzluklarının büyüyerek Sancar'a da bulaşacağından endişe etmektedir. **Bu yüzden CHP'nin tutumu, faşist generalleri örtbas edip sadece MC'ye yüklenmektir.** Diğer yandan reformcu CHP, kendisinin Demirel'i hedef alan parlamenter gensoru taktiklerini, halk yığınlarının nefeslerini tutarak, sus-pus olmuş ve hareketsiz bir şekilde seyretmelerini istemektedir. CHP yönetimi bu tutumuyla, halkın insiyatifini köreltmekte, halkın mücadelesini faşist kliklerinden birinin peşine takmaya çalışmakta, gerçekte faşizmi yıkmak için mücadele etmediğini gözler önüne sermektedir.

REVİZYONİSTLER, VURGUNCULARIN YAKASINI HALKTAN KURTARMAK İSTİYOR

CHP'nin tutumu faşist kliklerden biriyle uzlaşmaksa, revizyonistlerin tutumu faşizm yardakçılığının ta kendisidir. Karadeniz Ereğlisi'nden mobilya yerine sunta ihracatı ve Lockheed rüşveti haberleri ortaya çıktığı andan itibaren revizyonistlerin tutumu, «sorumlu kapitalizmdir» safsatasının ardına saklanmak ve sayfalar dolusu gevezelikle halkı uyutmaya çalışmak olmuştur. Dünyanın hiç bir yerinde halk yığınlarının mücadelesinin, sömürü ve zulüm düzeninin belli siyasî temsilcilerini değil de soyut olarak «kapitalizmi» hedef aldığı görülmemiştir. Bugün halkımızı ezen ve sömüren düzenin zorba bekçisi, MC kliği ile 12 Mart generalleri kliğinin faşist diktatörlüğüdür. Bu diktatörlüğü de siyasî alanda bir avuç faşist temsil etmektedir. Bugün halk yığınlarının mücadelesinin yoğunlaştığı hedef, bu millî hainler ve halk düşmanlarıdır. Revizyonistlerin yaptığı ise, «kapitalizmi sorumlu tutmak» bahanesiyle **faşistlerin tümünün suçunu örtbas etmektir.** Bugün «Tercüman» gazetesinin faşist yazarı Tarık Buğra da, «yığınla Yahya yetiştiren mekanizmanın ıslahı için kılını kıpırdatmayanlara» çatıyor. Siyasî liderlerinin başı darda kalınca, gericiler de «düzen düşmanı» kesiliyorlar. Katil iktidara karşı değil, «katil sermaye»ye karşı «mücadele» mantığının revizyonistleri getirdiği nokta, Tarık Buğraların yanıdır.

RÜŞVETÇİLERİN HEPSİ AÇIĞA ÇIKARILMALIDIR

Devrimcilerin rüşvet ve yolsuzluk olayları karşısındaki tavrını gerek reformculardan ve gerekse revizyonistlerden ayıran temel nokta, faşizme ve emperyalizme karşı kitlelerin insiyatifini geliştirip geliştirmeme meselesidir. Biz, ülkemizdeki yarı-sömürge ve yarı-feodal toplum yapısının millî demokratik devrim yoluyla değiştirilmesinden yanayız. Biz, ülkemizin iki süper devlete karşı millî bağımsızlığından yanayız. Biz, faşist diktatörlüğün halkın mücadelesiyle yıkılmasından yanayız. Biz, hükümette kalarak güçlenmek isteyen MC iktidarının yıkılmasını istiyoruz. Rüşvet ve yolsuzluk olayları karşısında halkın duyduğu tepkileri ve taleplerini birleştirip bu hedeflere yöneltmeliyiz.

Bu talepler emekçi yığınların içinde şiddetle mevcuttur. Halkın faşist vurgunculardan, millî hainlerden, işkencecilerden ne kadar nefret ettiğini görmek için, bu sayımızda yayınladığımız röportajları okumak yeter. Gerçek suçluları korumaya çalışanlara yöneltilecek bir yığın soru vardır. **Aeritalia şirketinin sözümona Lice depremi için yolladığı yarım milyon lira, niçin Hava Kuvvetleri Komutanına verilmiştir? Bundan Semih Sancar'ın haberi yok mudur? Emin Alpkaya ile İhsan Göksaran niçin 30 Ocak günü alelacele bir sahte tutanak düzenleyip bu yarım milyon lirayı «harcanmış» göstermişlerdir? Emin Alpkaya'nın «kurban istediğinden» söz ettiği «ilâhlar» kimlerdir? Bir yandan Emin Alpkaya ve Ferit Melen, bir yandan «Orta Doğu» gazetesi, niçin Şubat ayı boyunca bu konunun fazla kurcalanmamasını, ordunun yaralanmamasını istemişlerdir? Ferit Melen niçin Lockheed şirketi ile Aeritalia arasındaki ilişkiyi göz göre göre örtbas etmeye girişmiştir? Ferit Melen niçin John Benda adındaki İngiliz ajanı ve silah komisyoncusunu bir türlü «hatırlayamamakta»dır? Eski orgeneral Zeki İlter niçin 1,5 milyar liralık bir radar alımı işinde tayin edici kararı verdikten 6 gün sonra derhal emekliliğini istemiştir? Hepsi de İtalyan generalleri ve uçak şirketleriyle sıkı-fıkı olan Emin Alpkaya, Zeki İlter ve John Benda arasındaki ilişkiler nelerdir? Ferit Melen'in partisinin eski milletvekillerinden, Aeritalia şirketinin eski avukatlarından Fehmi Alpaslan, Türk Hava Yolları dosyalarının incelenmesi talebine karşı neden THY yönetim kurulunda tabanca çekip kavga çıkarmaktadır? İhsan Göksaran'ın THY genel müdürü olduğu dönem hakkında bu dosyalarda acaba neler vardır?** Devrimciler halkın gerçekten ilgi duyduğu bu sorulara ve daha nicelerine gereken ilgiyi gösterdiklerinde, halka açılıp geniş bir kitle ajitasyonu yürüttüklerinde, emekçilerin öfkesini faşist diktatörlüğe ve özellikle MC iktidarına yöneltmeyi mutlaka başaracaklardır.

Çünkü yukarıdaki sorular, faşist diktatörlüğün üst kademelerini saran çürüme ve yozlaşmayı ortaya koymaktadır. Halkımız bu faşist çetelerin bütün mensuplarını karanlık deliklerinden bir bir çıkartacak ve cezalandıracaktır.

Enternasyonal dayanışmanın sonunda

ÖMER ÖZERTURGUT VE HATİCE YURTTAŞ SERBEST BIRAKILDI

MUSTAFA TUTKUN'UN TUTUKLULUĞU HALA DEVAM EDİYOR

5 Mart 1976 günü iki yıldan beri Köln Hapishanesinde tutuklu bulunan Ömer Özerturgut ve Hatice Yurttaş serbest bırakıldılar. Mustafa Tutkun'un tutukluluğu ise, hiç bir sebep olınaksızın hâlâ devam ediyor.

30 Ocak 1976 günü Köln Ağır Ceza Mahkemesi Devlet Güvenliği bölümü, Ömer Özerturgut, Mustafa Tutkun, Hatice Yurttaş ve Yüksel Uğurlu'yu çeşitli cezalara çarptırmıştı. Verilen cezalar, tutuklu yurtseverlerin hapiste kaldıkları zamanı karşılıyordu ve mahkeme sonunda serbest bırakılmaları gerekiyordu. Ancak yurtseverler, mahkemenin sonunda Alman kanunlarına aykırı olarak, bu sefer Türkiye'ye teslim edilmek üzere tutuklandılar.

Almanya ve diğer ülkelerdeki devrimci ve demokratik kuruluşlar, örgütler ve şahsiyetler, yurtseverlerin derhal serbest bırakılması için harekete geçtiler. Mahkemede kanunsuz bir uygulama yapan ve yurtseverlere terör cezaları veren hakim Somoskoey'i ve yurtseverlerin mahkeme sonunda Türkiye'ye teslim edilmek üzere yeniden tutuklanmalarını protesto ettiler. Radyo ve televizyon. Batı Alman Adliyesi ve resmi makamları için yüz karası olan bu durumu teşhir etti. Köln'de ve diğer şehirlerde yüzlerce kişinin katıldığı toplantılarda resmi makamların kanunsuzluğu kamuoyuna duyuruldu. Nihayet binlerce imzalı mektupla Batı Almanya Başbakanı, İçişleri ve Adliye Bakanları, Köln Yabancılar Daiŕesi ve Adli makamları yurtseverlerin yurtdışı edilmesi sonunda doğabilecek sonuçlar konusunda uyarıldı. Eski Berlin Belediye Başkanı Albertz, Bonn SPD milletvekili A. Dierk, içinde J. Roth, G. Zwerenz, H. Brant gibi yazarların ve A. Kluge gibi filim yapıcılarının bulunduğu onlarca aydın, Prof. Ernst Bloch vb. resmi makamları uyardılar ve Türkiyeli yurtseverlerle dayanışmada bulunduklarını açıkladılar. Uluslararası Af Örgütü, Türkiyeli yurtseverlerin davasını Batı Almanya'da ilk siyasi dava olarak niteledi ve bir açıklama yaparak yurtseverlerin derhal serbest bırakılmasını istedi. Uluslararası Hukukçular Komisyonu, mahkumiyet kararından sonra yurtseverlerin tutuklu bulunmasının hukuk anlayışıyla bağdaşmadığı konusunda açıklama yaptı.

Batı Almanya dışında Türkiye, İsveç, Belçika, Fransa ve Avusturya'da yapılan dayanışmalar da kanunsuzluk içinde bulunan Alman resmi makamlarını zor durumda bıraktı. Bu durumda bir Köln mahkemesi geçen Cuma günü sessizce ve hiç bir açıklama yapmaksızın Ömer Özerturgut ve Hatice Yurttaş hakkındaki tutukluluk kararını kaldırdı. Fakat Mustafa Tutkun'u bazı işlemleri zamanında yerine getirmediği gerekçesiyle serbest bırakmadı.

Bütün devrimciler, bütün yurtseverler ve demokratlar, şimdi Mustafa Tutkun'un da derhal serbest bırakılması için harekete geçmelidir. Her yerde Batı Almanya konsolosluklarına ve elçiliklerine telefon ederek Mustafa Tutkun'un kanunsuz bir şekilde tutuklu bulunmasını protesto edelim. Batı Almanya Başbakanına, İçişleri ve Adliye bakanlıklarına örgütler ve kişiler adına protesto mektupları gönderelim.

Dergimize yapılar

Dergimizin memurlarından Macit Çopur ve matbaa işçisi Ömer Parlar, Emniyet 1. Şubede kanunsuz olarak 13 gün tutuldular. Bu süre içinde polis ve MİT'ten baskı ve işkence gördüler. Defalarca mahkemeye sevkedildiler, fakat serbest bırakılmadılar. Nihayet 10 Mart Çarşamba günü Devlet güvenlik Mahkemesi dergi memuru Macit Çopur'u tutukladı. Matbaa işçisi Ömer parlar ise bırakıldı. Öte yandan geçtiğimiz günlerde dergimize yapılan baskılara karşı tepkiler gelişti. mekti.

İlerici Yapı-İş Başkanı Uğur Cankoçak, şunları söylemiştir:

«MC iktidarı yasaiara uymamayı adeta kendisine iş edinmiştir. Danıştay kararlarını uygulamamakla başlayan bu davranışları giderek yeni boyutlara ulaşmaktadır...

«Türkiye Cumhuriyetinin hiç bir yasa maddesinde, hakkında soruşturma açılan derginin yöneticisi bulunamayınca matbaa işçileri gözaltına alınır diye bir hüküm yoktur. Bu basın özgürlüğüne indirilen yeni bir darbedir. Abdülhamit sansürüne ya da 12 Mart'taki rehin tutuklulara özenmedir.»

Avukat Enver Nalbantoğlu ise dergimize yapılan baskılarla ilgili olarak şunları söylemiştir:

«Yurtsever basının halkımızın bilinçlenmesi uğruna verdiği mücadele, faşist iktidarı iyice korkutmaya başladı. Bu günlerde birçok yurtsever gazetelerin bütün sayılarının toplanması için çeşitli hukuk oyunları ile mahkemelerden kararlar alınıyor. Basın özgürlüğünün halkın yararına olacak bir biçimde kullanılması, yasalara aykırı biçimde, polis tedbir ve baskılarıyla önlenmeye çalışılıyor. Halkın Sesi'ne yapılan baskı ve saldırıları, yürürlükteki yasalarla bağdaştırmaya olanak yoktur. Polis baskısı yasaları öyle hiçe sayacak bir noktaya vardı ki, bir yayının çıkmasında emeği geçen işçileri bile sorumlu tutup nezarete almaya kadar gidiyor. Böyle bir işlemin hangi yasaya dayanılarak yapıldığı belli değil.»

Tümad-Der ise, İçişleri Bakanına çektiği telgrafta şunları belirtmiştir:

«46. sayısı bu hafta yayınlanan ve hakkında herhangi bir mahkeme kararı bulunmayan bir derginin matbaada basımının polis tarafından tamamen hukuka aykırı yöntemlerle engellenmesi, demokratik hukuk devleti ilkeleriyle taban tabana zıttır.

«Dergide çalışanların mahkemenin serbest bırakma kararına rağmen duruşma sonunda polis tarafından bilinmeyen bir yere götürülmesi, bir kanunsuzluk örneğidir.»

Tireli devrimciler ise, dergimize yolladıkları mektupta şöyle diyorlar:

«Halkın Sesi dergimiz, kuruluşundan bu yana yoksul halkımızın menfaatlarını ka-

TKP REVİZYONİSTLERİ, DEVRİMCİLERİ POLİSE İHBAR ETMEYE BAŞLADI

TKP revizyonistlerinin «Bizim Radyo»su, devrimcileri polise ihbar etmeye başladı. Sahte TKP, «fesat karargahı» olarak adlandırdığı Ömer Güven'in evinin adresini yayınlarında anons etmektedir.

Nasıl MİT teşkilatı CİA'nın emrinde bir beşinci kol olarak çalışıyorsa, bugün sahte TKP de aynı görevi sosyal-emperyalistlerin casusluk şebekesi KGB adına yapmaktadır. Sahte TKP, sosyal-emperyalistlerin yurdumuz üzerinde tahakküm kurma çabalarına bağlı olarak devrimcilerin listelerini hazırlamakta, kurmaya çalıştıkları sosyal-faşist zulüm düzeni için bugünden istihbarat toplamaktadır.

KGB ajanı olarak çalışan TKP revizyonistleri, Odalarda, DİSK içinde, gençlik mücadelesi içinde tesbit ettikleri devrimcileri etkisiz hale getirebilmek için, MİT ve CİA ile işbirliği yapmaktan da kaçınmıyorlar. Fakat onlar, ne tür komplolara başvururlar sa vursunlar, çabaları etkisiz kalacak, devrimci mücadeley boğmayı ve ezmeyi başaramayacaklardır. Bunu, CİA ve MİT başarabilmiş midir ki, KGB ajanları başarsın?

Sızdıkları kitle örgütlerinde günbegün açığa çıkan TKP re vizyonistleri, halktan tecrit olmalarını önlemek için son carey polisle işbirliği yapmakta buluyorlar. Onlar, devrimci mücadel için en az faşistler kadar tehlikelidirler. Devrimciler bu sos yal-faşistlere karşı uyanık olmalı, onları her yerde kitlelerin önünde açığa çıkarmalı ve tecrit etmelidirler.

«YÜRÜYÜŞ» DERGİSİ, BAKLAYI AĞZINDAN ÜÇ AY SONRA ÇIKARDI

«Yürüyüş» dergisi 2 Mart 1976 tarihli 47. sayısında, TÖB-DE mitinglerinin ertelenmesi ile ilgili olarak şöyle diyor:

«TÖB-DER'in söz konusu yürüyüş ve mitingi daha önc 6 Aralık 1975 tarihi için düşünülmüştü. Ancak DİSK'in ani bi dönüş ile harekete karşı tavır almasından sonra, Maocu prov

baskılar protesto ediliyor

rarlılıkla savunmuştur. Dergimiz bugüne kadar ülkemizin dört bir yanında işçilerin, köylülerin ve bütün emekçi halkımızın mücadelelerine ışık tutmuştur. Halkın Sesi, iki süper devletin ülkemiz üzerindeki hegemonya çatışmalarını açığa çıkarmış, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin saldırı planlarına dikkat çekmiş ve emperyalist savaş tehlikesine karşı halkımızı uyararak milli bağımsızlık bayrağını yükseltmiştir. Dergimiz, bugüne kadar ülkemizi emperyalistlere peşkeş çeken ve bağımsızlığımızı yok eden vatan satıcısı faşistlerle mücadeleden bir an bile geri durmamıştır. Faşist katliam ve cinayetleri, her iki milliyetten halkımıza yapılan zulmü, doğudaki yoksul Kürt köylülerinin katledilmesini, cezaevlerinde ve MİT'te devrimci ve yurtseverlere uygulanan işkenceleri açığa çıkarmış ve faşist diktatörlüğe karşı durmadan mücadele etmiştir. Bu yüzden dergimiz bugüne kadar bir avuç faşistin saldırısına hedef olmuştur.»

Öte yandan, Ankara ve İstanbul'dan dergimize yapılan baskıları protesto eden 739 imza gelmiştir. Aralarında senatör ve milletvekillerinden **Mustafa Timisi, Yılmaz Alpaslan, Niyazi Ünsal, Metin Tüzün, Necdet Ökmen, Mehmet Sönmez, Celal Paydaş, M. Şükrü Koç, Abdullah Emre İleri, Yusuf Öztürkmen, Kemal Tabak. Fahri Özçelik, Kemal Anadol, Cevat Sayın**, gazeteci-yazar **Emil Galip Sandalcı**, gazeteci yazar **Yalçın Doğan**, **Nezih Coş**, yazar **Yaşar Kemal**, avukat **Orhan Apaydın**, müzisyen **Timur Selçuk**, rejisör **Şerif Gören**, avukat **Niyazi Ağırnaslı**, avukat **Zeki Oruç Erel**, milletvekili **İsa Ayhan** ve **Necati Cebe**, gazeteci **Nihat Alp**, **Vahit Çalın**, gazeteci **Nimet Arzık**, **Müşerref Hekimoğlu**, Tümad-Der Başkanı **Armağan Anar**, **Dr. Baki Gürkan**, işçi **Faruk Özcan**, öğrenci **Nevzat Önen** As-İş Sendikası Başkanı **Cenan Bıçakçı**, Sendikacı **Kemal Çeliker**, Yeni Haber-İş Sendikası Genel Başkanı **M. Cengiz Acar**, Mem-Der Genel Başkanı **Şamil Perk**, asistan **Merih Kutlar**, Mem-Der Ankara Şubesi Başkanı **Soner Yeşilova**, memur **Burhan Dağcıoğlu**, işçi **Süleyman Ulutaş**, tiyatrocu **Fuat Çiyiltepe**, şöför **Bekir Başlıtepe**, lise öğrencisi **Murat Demirbaş**, hakim **Nermin Yücel**, ev kadını **Rabła Olcaytu**, jeolog **M. Sabri Işıklar**, CHP Güdül Gençlik Kolu Başkanı **Hasan Baysal**, öğretmen **Kemal Tıraş**, veteriner **Ünal Cengiz**, halk ozanı **Aşık Mazlumi**, Petro-Kimya-İş Sendikasından **Oktay Erkut**, simitçi **Yaşar Akyol**, teknisyen Hasan **Şahin**, mühendis **Veli Aydın**, kahveci **Mahmut Kocakaya**, odacı **Ali İhsan Gölbaş**, esnaf **Mustafa Çınar**, çiftçi **Osman Öztürk**, Genç Devrimciler Birliği Başkanı **Hasan Belovacıklı**, AST çalışanlarından **Rutkay Aziz**. köylü **Mevlut Aydın**, ev kadını **Ayşe Yılmaz**, pazarcı **Müslim Yıldız**., terzi **Ali Kılıç**, sekreter **Günilla İnkaya**, Mem-Der İzmir Şube Başkanı **Hikmet Şadi**, asistan **Ramazan Gök**, yazar Haşmet Zeybek, Koral Yayınları sahibi Ali Bucak ve Önder Durak'ın da bulunduğu 739 kişinin imzaladığı protesto metni şöyledir:

«Faşist MC iktidarının milli bağımsızlık ve demokrasi için mücadele eden halk kitlelerine karşı saldırıları sürmektedir. Bu baskılara karşı çıkan yayın organları kanunsuz baskılara hedef olmaktadır.

«Son olarak, Halkın Sesi dergisinin basıldığı matbaa ve dergi bürosu, 26 Şubat 1976 günü polis tarafından basılmış, derginin büro sorumlusu Macit Çopur ve matbaa işçisi Ömer Parlar kanunsuz olarak gözaltına alınmıştır. Macit Çopur ve Ömer Parlar, ilgili mahkemede serbest bırakıldıkları halde daha sonra polis tarafından tekrar Birinci Şubeye götürülmüşlerdir. Kendilerinden şu ana kadar hiç bir haber alınmaması, işkenceye tabi tutuldukları ve can güvenliklerinin bulunmadığı endişesini yaratmaktadır.

«Halkın Sesi dergisinin uğradığı bu saldırı, Amerikan uçak şirketinden 13 milyon lira rüşvet alan «yetkili mercii» açıklayan sayısından sonra yapılmıştır. Bu saldırı rüşvetçilerin, soyguncuların, milli bağımsızlığın düşmanlarının telaş içinde olduğunu göstermektedir.

«Bu saldırı, gerçekleri dile getirme çabası içindeki yurtsever yayın organlarına yöneltilen baskıların bir parçasıdır. Halkın Sesi bütün hukuki gerekleri yerine getirilmiş, kanunlara uygun olarak yayınlanan bir dergidir. Yayınlanması, ancak bir mahkeme sonucu hakim kararıyla durdurulabilir. Polisin, savcılığın ya da başka bir merciin derginin basımını durdurması kanunsuzluktur.

«Biz, aşağıda imzası bulunanlar, bu kanunsuzlukları protesto ederiz.»

ASKERİ MAHKEME BİR SENDİKACIYI TUTUKLADI

Yeni Haber-İş sendikası İstanbul şubesi yöneticilerinden Zinnur Bayraktutan, Halkın Sesi dergimize verdiği bir demeç yüzünden tutuklandı. Zinnur Bayraktutan'ı tutuklayan Askeri Mahkeme, Yeni Haber-İş sendikası yöneticisinin orduya hakaret ettiğini ileri sürmüştür. Zinnur Bayraktutan'ın söz konusu demeci, halkın sıkıyönetime son verilmesi talebini ele alıyordu ve dergimizin 1 Temmuz 1975 tarihli 12. sayısında yayınlanmıştı.

katörlerin at oynatacağı bir eylem haline gelme tehlikesi karşısında iptal edilmişti.»

Halkın aktif mücadelesi gelişecek, «Maocu» adı verilen devrimciler katılacak diye öğretmen mücadelesi arkadan hançerleniyor! Revizyonistler baklayı ağızlarından üç ay sonra çıkardılar. Ne oldu? Hani TÖB-DER mitinglerinin ertelenmesine sebep faşistlerin baskısıydı? Hani mitingler CHP'nin yüz çevirmesi yüzünden iptal edilmişti? TİP revizyonistleri, samimi bir itirafta bulunuyorlar. TÖB-DER mitinglerini iptal ettiren revizyonistlerin, daha sonra ortaya attıkları çeşitli bahanelerin ve suçu birbirlerinin üzerine yıkmaya çalışmalarının nasıl bir sahtekarlık olduğu, açıkça anlaşılmaktadır. Yine anlaşılmaktadır ki, revizyonistlerin meselesi faşizme karşı mücadele değil, devrimcilere ve halka karşı mücadeledir. Revizyonistler, kendi hegemonyaları altına alamayacakları mücadeleleri bastırmak için, faşistlerle işbirliği yapmaktan çekinmemektedirler.

EVİZYONİSTLER, DEVRİMCİLERİN SMİNİ KULLANMAYA ÇALIŞIYOR

«Sosyalist Gençlik» dergisi, son sayılarında, Niğde Cezaevine yatan Kamil Dede'nin gözlerinin kör olma tehlikesi ile karşı arşıya bulunduğunu yazıp durdu. Niğde Cezaevinden aldığımız aberlere göre, böyle bir durum söz konusu değildir. Kamil Dee, kör olma tehlikesi ile karşı karşıya bulunmamaktadır.

Revizyonistler, bu yalana dayanan propagandayla ne elde deceklerini sanıyorlar? Yalan-dolan, iftira, düzenbazlık.. Revizonist propagandanın dayandığı temel budur. Onların yalanları aşistlere hizmet ediyor. Revizyonistler, yalan propagandaya baş urarak, halkın mücadelesini sahtekârlık ve ikiyüzlülükle basrmak isteyen faşistlerin eline koz vermiş oluyorlar.

Revizyonistlerin Kamil Dede hakkında yalanlar söylemelenin sebebi nedir? Onlar, Kamil Dede gibi bir devrimcinin isinden yararlanarak kendilerine itibar sağlamaya çalışıyorlar. nlar, Kamil Dede ismini, Yusuf Küpeli gibi döneklerle yanyaa koyarak, dönekleri devrimci gibi göstermek istiyorlar

İki süper devlete ve faşizme karşı aktif ve kararlı bir E.M.O. istiyoruz

Elektrik Mühendisleri Odası kongresi 28-29 Şubat tarihlerinde Ankara'da yapıldı. Devrimciler, kongreden sonra aşağıdaki bildiriyi dağıtarak, revizyonistleri teşhir ettiler.

Arkadaşlar!

Bizler odamızın her geçen gün revizyonizmin etkisi altına sokulmasına ve buna bağlı olarak yurtsever niteliğini giderek yitirmesine karşı çıkan yurtsever-devrimci elektrik mühendisleriyiz.

Daha önceden derinlemesine ve aktif bir çalışma yürütmeden kongrelerde muhalefet olarak ortaya çıkmayı, genel olarak oportünist bir tavır olarak gördüğümüz için ve özel olarak bu kongrede böyle bir tavrın gericilere hizmet edebileceğini düşündüğümüz için görüşlerimizi kongreye getirmeyi şu ana kadar erteledik. Şimdi bu bildiri ile sizlere sesleniyor ve odamızda yuvalanmaya başlayan revizyonizme karşı mücadeleye çağırıyoruz.

Revizyonizmin etkisi bugün odamızı ne hale getirmiştir?

Anti-faşist mücadele alanında: Odamız faşizmin azgın saldırılarına karşı sessiz kalmıştır. Yaptıkları, dün, MC «faşizm özlemcilerini bile» (EMO Dergisi, sayı 220, sı. 161) içine alıyor diye yakınmaktı, bugün de getirip önümüze «MC iktidarının yerini daha demokratik bir iktidara bırakması»nı «yakın hedef» (Çalışma Raporu, s. 12) diye koymaktan ibarettir... Halkın evlatlarını sorgusuz sualsiz katledenler faşist değil «faşizmi özleyenler»miş?! Ve bütün bunları tezgâhlayan MC «demokratik»miş, ama Odamız demokratikliğini yetersiz buluyor!. İşte oda yöneticilerinin anti-faşist anlayışı budur....

Biz bu revizyonist görüşleri reddediyoruz. Biz faşizme karşı en geniş kitlelerle birleşen aktif ve kararlı bir EMO istiyoruz.

Bağımsızlık mücadelesi alanında: Yöneticilerimiz bu konudan hassasiyetle kaçıyorlar. Onlar kaçadursun, biz görüşlerimizi berrakça koyalım: Bugün tüm yurtseverler gibi biz de tam bağımsız ve bloksuz bir Türkiye istiyoruz. Nato'dan çıkılsın, Varşova paktına girilmesin diyoruz. Üslere el konsun, ikili anlaşmalar yırtılsın, yurdumuzda tek bir yabancı asker kalmasın istiyoruz. Karşılıklı yarar ve eşitlik ilkelerini ihlal eden bütün örgüt ve anlaşmalara karşıyız. Bunların gerçekleşmesi için de üçüncü dünya ile kader birliği yapmamızı istiyor ve Kıbrıs'da Birleşmiş Milletler kararlarının uygulanmasının bunun ilk şartı olduğunu savunuyoruz... Bugün bütün dünyada ve ülkemizde hegemonya çatışması içinde olan iki süper devlet ABD ve Sovyetler Birliği'ne ve bu çatışmanın ortaya çıkardığı savaş tehlikesine karşı milli bağımsızlık isteyen her yurtsever bu taleplere sıkıca sarılmalıdır görüşündeyiz. Buna uygun olarak da odamızın iki süper devlete karşı yurdumuzun tam bağımsızlığını kararlılıkla savunmasını istiyoruz.

Enerji konusunda: Yöneticilerimiz bir yandan ulusal enerji politikasını sözde savunuyorlar, öte yandan SB'nin uydusu Bulgaristan'dan enerji alınmasını yorumlamaktan bile kaçınıyorlar. Yani şalterlerin SB'nin eline verilmesi gibi bir gelişmeye odamız karşı çıkmıyor. Öte yandan Enerji Ajansı meselesi de saptırılıyor. Petrol ithalatı %10 olan ABD'nin, petrol bakımından %80 dışa bağımlı diğer ülkelere göre üç misli fazla oya sahip olmasından da açıkça görüldüğü gibi, Enerji Ajansı ABD'nin güdümünde emperyalist bir örgüttür. Yöneticilerimiz ise karşımıza bu konuda bir bütün olarak kapitalist ülkeleri çıkarmakla, fiiliyatta ABD emperyalizminin gözardı edilmesine hizmet etmiş oluyorlar.

Biz ise enerji konusunu iki süper devletin yurdumuzdaki hegemonya çatışmasının bir parçası olarak görüyoruz: ABD, emperyalist örgütler aracılığıyla; SB ise uyduları vasıtasıyla şalterleri eline geçirerek enerji politikamızı kendilerine bağımlı kılmak istiyorlar. Her ikisi arasında hiç bir fark yoktur. Yurtseverlik, her ikisine de aktif bir şekilde karşı çıkmayı gerektirir...

Odamızı bu hale getiren revizyonizme karşı birleşelim ve mücadele edelim!

— KAHROLSUN İKİ SÜPER DEVLET VE İŞBİRLİKÇİLERİ!

— YAŞASIN ELEKTRİK MÜHENDİSLERİNİN REVİZYONİZME VE FAŞİZME KARŞI YURTSEVER BİRLİĞİ!

Yurtsever-Devrimci Elektrik Mühendisleri

Röportaj: Mehmet Irmak

Lice halkı anlatıyor:

"İşte biz fakirler,

Bu sayımızda, geçen yaz bir deprem felaketine uğrayan ve şimdi çetin kış şartları altında, aç ve açıkta yaşama mücadelesi veren Lice köylülerinin durumunu anlatan bir röportaj yayınlıyoruz. Lice halkının katili, şüphesiz sadece doğal afetler değil, halka yaşama hakkını çok gören, hattâ halkın felaketinden yağma ve talan için yararlanmaya çalışan halk düşmanı iktidarlardır. İşte bu iktidar sahiplerinden biri, gizlendiği karanlık köşede daha geçen hafta yakayı ele verdi. Emperyalist şirketlerin yöneticileri ile halkın felaketi üzerine kadeh tokuşturan Emin Alpkaya'ydı bu vurguncu. Lice'de çocuklar şimdi aç, deprem bölgesinde her gün birkaç çocuk donuyor soğuktan. Bu vurguncular ise, Lice'ye okul yaptırma bahanesiyle ~~ceplerine indirdikleri yüz binler~~ sayesinde sefahat sürmektedirler. Halkın eli, Emin Alpkaya ve onun gibilerin yakasını bırakmayacaktır. Lice halkının sesine kulak verelim:

Ağustos 1975'de Diyarbakır'ın çeşitli ilçelerinde meydana gelen deprem, Lice'nin Yapraklı köyü halkını büyük acılar içinde bıraktı. Şimdi köylüler kışı açıkta, aç-susuz geçiriyorlar, ölüm kalım mücadelesi veriyorlar. Gönderilen yardımların hiç biri köylülere ulaşmıyor, çadırlar Bingöl çarşısında satılıyor, gönderilenler ise köylere değil ilçe merkezlerine dağıtılıyor. Bölgede en az 200 doktora ihtiyaç olduğu halde sadece 2 doktor gönderilmiştir.

Yapraklı köylülerine, gönderilen yardımın ne olduğunu soruyoruz; şöyle diyorlar:

— Radyolarda, televizyonlarda söylüyorlar, kimse aç değil, kimse açıkta değil, herkes evine girmiş... Utanmadan bir de millete, dünyaya yalan söylüyorlar.

— Zaten bunlar hep böyledir. Milleti kandırıyorlar.

Yaşlı bir kadın ağlayarak anlatıyor:

— Biz dört aileden yirmi dört kişi öldü. Yardım vermediler. Talebeler ekmek filan verdi. Bundan gayri kimse birşey vermedi. Biz çadırların altında titreyip duruyoruz, ölüyoruz. Çul çaputumuz, zahiremiz, kap kacağımız tümü gitti.

— **Ne yiyip ne içiyorsunuz teyze?**

— Ne yiyelim? Bize bir şey verdi mi? Üç torba pirinç verdi verecek. Hepsi bu. Tümden bu.

— O da Pakistan'dan geldi. Hükümetin değil.

— Ne davar kaldı ne insan. Sağ kalanlar da ölüyor.

— **Para yardımı yapıldı mı?**

— Bir defasında 500 lira verdiler. Hepsi bu.

— **Tarlanız var mı?**

— Var ama öküz yok. Tarla ne yapsın öküzsüz. Tarla boşta kaldı. Önceleri iki yük ekmek gelirdi o topraktan ve geçimi sağlardı.

— **Satmak için miydi?**

— Yook, yook. Satacak yoktu. Ölmeyecek kadarlıktı o tahıl. Ölmeyecek kadarlıktı bizim için. Bize yetersiz olduğu zaman, Deşt'e gider, motor tutar içine tahıl kor getirirdik, geçinmek için.

— **Lice'nin Yenişehir tarafındaki evler yıkılmamış. Sizin eviniz niçin yıkıldı?**

— Evet kuzum. Onların paraları vardı, çimentodan yaptılar. Bizse topraktan kurup altına girdik... Eğer bizim de çimentodan olsaydı gitmezdi. Bu topraktı, o çimento. Bu gitti, o gitmedi. Fakir olduğumuz için. Fakirler öldüler. Zenginlere bir şeycik olmadı.

Başka bir kadın mikrofona yaklaşıyor ve söze giriyor:

— İşte biz karların arasındayız çocuklarımızla. Biz fakirler öldük. Kimimiz toprak altında, kimimiz çadır altında ölüyoruz.

— Hükümet ölüm için bizi götürür. Der git düşmanı vur öldür. Ama bir afet olduğu zaman bize bakmaz.

— Benim oğlumu da Kıbrıs'a götürdüler, ama şimdi bize bakmıyorlar.

— Hep harp zamanı siz bizdensiniz der. Bugün bir felâket gelmiş başımıza, siz bizden değilsiniz diyor. Demek bir sebep var bunda.

— Onların gözünde hep biz suçluyuz.

— Seçimler zamanı sandık getirip oy atın diyorlar.

— Gelin oy atın diyorlar. Valla artık seçim zamanında oy atmayacağız. Bunlar bize bakmıyorlar, niye oyumuzu istiyorlar?

Memet isimli bir köylü şöyle diyor:

— Biz Kürt olduğumuz için bizi ayrı tutuyorlar. Bize zulmediyorlar.

— Evet evet öyle. Bir felâket geldi mi, evi yıkılmayanlar, evinden ölü çıkmayanlar bizden daha çok yardım görüyor. Bizle ilgilenmiyorlar. Yardım istemeye giden oldu mu sopayla kovalıyorlar. Boş döndürüyorlar. İki üç kere belediye reisiyle geldiler. Bize giyecek falan gösterdiler. Daha gözümüz görür görmez alıp uzaklaştırdılar bizden. Biz böyle kaldık.

Yapraklı köylüleri sesleniyor: çadırların altında yaşıyoruz

— Devrimciler gidip topluyorlar halktan. Verebilecek durumda bulunan bütün halktan, sonra buraya taşıyorlar.

— Validen kaymakama, hattâ köy heyetlerine kadar doyasıya yedikten sonra, kalırsa bize verirler. Doymazlarsa fakire vermezler.

— Bu hükümet halk düşmanı..

— Bak, hükümet şimdi değil, eskiden beri düşman bize.

— Devlet bizim devletimiz değil yani. Biz fakirlere hiç bakmaz o. Demirel değil kim olursa olsun,
başkası da olsa, o da bize bakmaz. Çünkü ağaları
beyleri korurlar. Zenginlere bakarlar.

— Peki hükümet a[illegible]lara niçin demiyor ki, yahu
sen teksin, bu yirmi bin dönümü ne yapıyorsun, ver
köylülere. Niçin? Hükümetle ağa birbirlerinin ortağı, adamları, bizi tutmazlar ki...

— Tarlamıza bak, seneye bu zamanlar ekmek
kalmaz evimizde, niçin? Çünkü öküzümüz yok sürmek için, tohumumuz da kalmadı ekmek için.

— **İşe gidenler oldu mu?**

— Nereye giderler, çoluk çocuk bu durumda, sokakta evsiz barksız.

— **Sizin depremden sonra ihtiyacınız nedir?**

— Vala sen biliyorsun. Kış geliyor. İhtiyacımız
tek barakadır. Yalnız hükümet tarafından her gün
arabalar gidip geliyorlar ama bir şey yapmıyorlar
Helikopterle gidip geliyorlar. Yani sadece kend
kendilerine bir gezi yapıyorlar, biliyorsun. Sonra
gelen yardım da çoğu talebelerden. TÖB - DER'den
öğretmenlerden, sivil halktan gelmiştir. Hükümet
tarafından gelmemiştir yardım. Hükûmete kalmış ol
saydı, şimdi meselâ bu köy 125 hanedir, şimdi hep
miz açlıktan ölmüştük. Bizim cenazelerimizi, cesetle
rimizi talebeler kaldırdı. Mezarlarımız talebeler ta
rafından kazılmıştır. Yani hükümet tarafından fay
dası olmamıştır bize.

— **Size, köye partilerden gelen oldu mu?**

— Partilerden pek kimse gelmedi buraya.

— Yakında gelirler, seçimlerde gelirler.

Lice'ye giden yarın

Halk, rüşv

Emin Alpkaya'nın istifası üzerine İstanbul'un çeşitli semtlerindeki halkla rüşvet olayı hakkında konuştuk. On beşi aşkın kahve ve atölyede emekçiler sorularımızı cevaplandırdılar. Dergimizin imkanları oranında, röportajların ancak bir kısmını yayınlayabiliyoruz. Röportajlardan da anlaşılacağı gibi halk, rüşvetçilerden ve vurgunculardan nefret etmektedir. Halkımız, vatan satıcılarının ve hırsızların millî çıkarlarımızı koruyacağına inanmıyor. Hemen hemen konuştuğumuz herkes, rüşvetçilerin cezalandırılması gerektiğini, faşist MC'nin yıkılması gerektiğini, halkın faşist MC'yi ve rüşvetçi generalleri mutlaka cezalandıracağını söyledi.

Bir Sungurlar İşçisine Soruyoruz:

— **Bu son rüşvet olayı ve Emin Alpkaya'nın istifası hakkında neler düşünüyorsunuz?**

— Bir açığı olmasa istifa yoluna gitmezdi.

— **Bu gibi adamlar vatanı savunduklarını söylerler. Siz ne dersiniz?**

— Böyle kişilere vatanın teslimi imkansız zaten. Zaten gayemiz böyle kişileri içerden temizlemektir. Bu daha bizim duyduğumuz, işitebildiğimiz, gazetelerden filan. Daha üstü açılmadık bir sürü işler olabilir. Daha bunların altında çok şeyler vardır. Tabii bizim millet de bunun bir icabını düşünür...

— **Siz hangi fabrikada çalışıyorsunuz?**

— Alibeyköydeki Viper fabrikasındayım. Bu rüşvetçiler hakkında artık ben pek iyi bir şeyler düş
nemem. Bu adamların fazla gecikmeden cezası
vermek lazım! Vatanımızın savunmasını bizler d
şünmeliyiz, kimler düşünecek?

Kahvede bir başka işçi ile konuşuyoruz:

— Ben iki buçuk senedir KOÇSET sanayiin
çalışıyorum. Biz 45 kişiyi işten attılar. Şimdi iş
kaldık, sağda solda iş arıyoruz. Memleketimizin
vunmasını bu rüşvetçilere bırakamayız. Memlel
timizi savunmak için elele, başbaşa vereceğiz,
mam mı? Bu rüşvet yiyenlerin kafasına vurmalı
Yani halkın bu insanları cezalandırması lazım.

Çeşme, gözünden bulanık. Çeşme düzgün olm
olsa, su haliyle akacak. Biz hepimiz birlik ols
onlar bu işleri yapamazlar. O halde ne yapma
lazım, başbaşa verip kafasını ezmeli.

— Bak, ben bir aylık işçiyim, ellerim doğra
Sigorta yaptırmadılar, sendikamız da yok. Ad
alıyor sekiz bin lira aylık, sen alıyorsun sekiz
lira. Bu generaller alıyor bilmem ne kadar. O
yetmiyor, bir de bu rüşvetleri alıyorlar.

— Ben Cem Ticarette işçi olarak çalışıyor
işveren tarafından işten çıkarıldık. Bu devletin
şındakiler doğru yolda gitmeyip, halkı sömürm
lerdir. Bunun karşısında halkın daha uyanık olm
lazım. Emin Alpkaya gibileri de, Yahya Demirel
bileri de baştakilerden daha iyi destek alarak
işleri rahatça yürütmektedirler. Baştakiler bö
şeyler olmamış diyorlar ama, görüyoruz ki olm
Biliyoruz. Bu uçak meselesine gelince, biz memle
tin savunulmasını bunlara bırakamayız. Halk ya
ması gerekeni kendisi yapmalıdır. Emin Alpkaya
yaptığı suçun cezasını çekmelidir!

— Biz Amerika'dan Rusya'dan değil de di

karlar altındayız »

Köy azası Hüseyin Öner'e soruyoruz:

— Her hangi bir şekilde kaymakamlığa, valiliğe müracaat ettiniz mi?

— Müracaat ettim. Dilekçemiz var ama, bize inanmıyor. Kış geldi, burda 2-3 metre kar yağıyor. Yani bizim çoluk çocuğumuz, kalanlar soğuktan mahvoluyor. Bize inanmıyor. Hiç! Yani yiyecek bir şey getirmiyor. Geçen gün ben Lice'ye gittim. Altı çuval un gelmiş bize. Bin nüfusumuz var. Altı çuval ne yaparsın? Kime vereceksin, kime yetişir? Başka bir şeyimiz yok. Yani hükümet tarafından. Hükümet bize bakmıyor.

— Siz gidip niye yardım yapmadıklarını sormadınız mı?

— Gidiyoruz, orda soruyoruz. Bizi bırakmıyor içeri. İçeriye bırakmıyor. Diyor «hadi gidin, bugün gidin, yarın gelin». Yarın gidiyoruz, gene diyoruz «10 nüfusuz biz. Bir çadırda yatıyoruz 10 nüfus biz». «10 nüfus nasıl idare etsin bir çadırda bu soğukta» demiyor.

Yaşlı bir kadına selam veriyoruz. «Gözüm üstüne hoş geldiniz» diyor.

— Derdim çoktur. Gelinim toprakta. Onun kızı toprakta, oğlumun kızı toprak altında, baldızı bizim evdeydi toprak altına girdi. Oğlum ise sakat. Esir kaldım esir. Bir kere esir kalmıştım. Çocuktum. Harp yıllarında. Şimdi de esirim. Bu ikinci defa oldu.

Köylülerden biri şöyle diyor:

— Bizim tek derdimiz çadırdır. Ondan sonra baraka. Muhtarlar toplandılar, Valiye, Diyarbakır'a gittiler. Vali kendilerine dedi ki: «Gidin, köyün altında bekleyin. Gelen çadırları siz bir kamyona alın, köyün içine götürün. Onu teslim yapın da Hani'ye bildirin». Oraya gittiler. Araba durmadı. Arabadan bir iki balya düştü. Onları aldılar getirdiler. Battaniyeydi. Savcı gelip, hemen takip çıkardı Dört tanemizi alıp götürdüler. Soygun, moygun, silahlı şu bu diyerek uydurdular. Savcı da geldi, «ille karılarınızı götüreceğiz, bunlar gelmezse» dedi.

— Köylüye eziyet ediyorlar. Savcı bile tehdit ediyor ille karakola götüreceğiz diye. Yolunu kesmişler. Bu şekilde işte. Bir sürü dâvâ açtılar. Devlet bakanı «seçimde bize rey vermezseniz, sizleri boğarız» demiş. Yani Gıyasettin Karaca söyledi.

— Bugüne kadar vermiyor. Bu yolla tehdit ediyor adam. Bugüne kadar vermemiş bize zaten. Hesap soracağız ondan.

— Ee, gelsin sorsun bakalım. Buraya gelirse bizim de soracak hesabımız var, diyor bir köylü.

Guçik'ten bir köylü: verilen şeyleri hep ağalar yemiş

Daha sonra Lice'nin Guçik köyüne gittik. Köy hemen hemen bir harabe haline gelmiş. Bir köylüye köyün durumunun nasıl olduğunu soruyoruz.

— Bu deprem geldikten sonra daha başka yerlere çıkmıyoruz, köyün içinde. Şöyle gidiyoruz, böyle geliyoruz. Aha hükümet bize ne veriyor, sonunda hükümet de bize bir şey vermiyor. Verilen şeylerimizi de hep ağalarla memurlar yemiş. Bize gelen eşyaların, çadırların hiç bir tanesi de bize yetişmemiş. Sabaha kadar çadırların altında böyle titriyoruz. Bizim çoluk çocuğumuz hep bu karın içinde yaşıyoruz. Yani hem de dışarda. Halimizi görüyorsun. Karda. Karın içinde yaşıyoruz. Ondan sonra gelen malzeme ve eşyalarımızı da nerede bir memur olsa nerede bir adam gözü açık zengin olsa, onlar kendine yiyor. Ben bugün Lice'ye gitmişim. Nerede ne kadar Lice'nin memurları var, böyle bu parkaları giymiş. Hep bize gelen yardımı, onlar giymiş. Bize vermiyorlar. Yani seksen tane kaloriferli çadır gelmiş, bize gelmemiş.

— Kimlere vermişler onları?

— Onları hükümet kendi tarafından ambara vermiş. Yalnız, gelen yardımlarımız var ya, hükümet kendi tarafından ambar edilmiş, eskilerini de bize veriyor. Yani yenilerini bize vermiyor. Eskilerini veriyor. Kendi ambarındaki, yani yüz senelik, bin senelik kalan eşyaları, onu bize veriyor. Yani bize verilen eşyaları da bir adam çok aç kalmasa da yemiyor. Yeni her şeyi bize gelenin, her türden bi kaşık kadar geliyor. Ama onu da alabilsek, kaç sene ambarda kalıyor, ondan sonra geliyor. Bize gelen şeyin durumu da böyledir. Bize un verildi. Un da bilmem ne buğdasıdır. Yani insan farkına varmıyor. Böyle yemek yapıyoruz, yemekte bile yenemiyor, insan yesin.

Çadırlardayız, çadırlarda soba kurmuşuz, çadırların altında yaşıyoruz. Halimizi ve durumlarımızı biliyorsunuz. Ondan sonra, deprem, şu bizim deprem felâketlerinde şu bizim dağlar, sularımız ve akan çeşmelerimiz hep kesilmiş ve bulanık olmuş. Su da yok, şu bizim toprağımızda ilkin de zaten su yoktu. Yalnız çiftle idare ediyorduk. Çiftlikten de şimdi gelmiyor. Hayvan beslenmiyor, yani orman kalmamış. Bizim bu taraf meşe ağaçları, onlar da orman şefleri emir verip de kesilmiş. Meşe ağaçları kesilmiş. Yardım olacak elbise, fasulye ve un geldi.

— Ne kadar geldi?

— Ev başına bir tas un, ev başı bi kilo makarna. Ondan sonra çıkmış bize ev başı bir battaniye. Ondan sonra çıkmış bize bi çay bardağı çay bize geldi. Ondan sonra bu çocuklara elbise gelmiş, ev başı tek bi parça elbise gelmiş. Bize çocuk elbisesi. Ondan sonra bize çıkmış ev başı 150 kilo pirinç. O da aile başına vermiş. Ondan sonra bize bir şey gelmemiş. Durumumuz çok felâkettir. Bizim çocuğumuz hâlâ daha dışarda çadırın altında yatıyor.

Lice'ye okul yaptırdığı yalanıyla suçlarını gizlemeye çalışanlar, gelsinler, görsünler halkın halini.

Yoksul halkın acılarını ve felâketlerini dahi vurgunlarına alet ederek dağlar gibi servet yığanlar, yakalarını halkın elinden kurtaramayacaktır.

milyon, Alpkaya'nın cebinde

etçilerden hesap soruyor

devletlerden alsak çok iyi olur. Asıl kendimiz yapmalıyız. Ama bu adamlar onu da rüşvete çevirirler. Onları temizlemek lazım.

— Memleketin müdafaası halka düşüyor tabii. Halkın müdafaa etmesi lazım. Böyle rüşvetçileri temizlemek lazım. İçerden çıkartmak lazım. Ordudan olsun veya bakanlardan olsun.

Memleketinde geçimini sağlayamadığı için İstanbul'a gelmiş, inşaatlarda çalışan bir Erzurumlu şöyle söyledi:

— Biz Amerika'dan, değil de, diğer devletlerden alsak çok iyi olur. Asıl kendimiz yapmalıyız. Ama bu adamlar onu da rüşvete çevirirler. Onları temizlemek lazım.

— Ben Tekelde işçiyim. Bizden Türk Hava Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfına her ay beşer lira kesiyorlar. Bin'lerce işçiden milyonlar kesiyorlar. Bu paraları da işte böyle yapıyorlar. Biz niye yabancı devletlere boyun eğip de uçak alalım, niye kendimiz yapmayalım? Biz birlik ve beraberlik içinde olursak bu iktidar da yıkılır. Mesela bu Sungurlar'da bir sendika durumu oldu, ordu hemen geldi karıştı. Ne hakla karışıyor?

Her şey halkla olur, her şey birlikte olur, her şey beraberlikle olur. Önce halk gelir.

— Ben Topkapı'da tel çivi fabrikasında çalışıyorum. Halkın böyle kişilere cezasını vermesi lazım. Şimdi bir savaş çıksa, böyle kişilerin bizi savunacakların hiç düşünemeyiz.

— Vatanını milletini hakkaten satan kişilerdir bunlar. Kendi keselerini düşünen kimselerdir bunlar.

Madem hem de kötü uçakları alıyorlar, o zaman da bizim iyi pilotlarımız kötü uçağa bindiği zaman da yolda düşüversin havadan değil mi? Savaş'da yapmayalım. O büyük devletler kazansın, bizim gibi küçük devletleri düşürsün. Şimdi bu durumda, hayır efendim, hayır. Memleketin müdafaası bunlara bırakılamaz.

Bir marangozla konuşuyoruz:

— Hırsız kendisi. Böyle adama vatanın neyini emanet edeceksin? Evdeki aileni azıcık bir eğriliğini gördüğün adama emanet edemezsin değil mi? E, böyle adama vatanı nasıl emanet edersin? Nasıl bırakırsın? Bu Hava Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfına kimisi para verdi, işçiden kestiler, kimisi çek verdi, hiç birisi meydanda yok.

— Ben sıhhi tesisatçıyım, işçiyim, İşte kendini milliyetçiyim diye gösterenlerin akibetlerini görüyoruz. Bir kere bu gerçek ortada. Diğer baştakiler de sonlarının ne olacağını iyice biliyoruz. İşte foyaları ortaya çıkıyor yavaş yavaş. Bunların hepsinin de sonlarının böyle olacağından şüphemiz yoktur.

Tabii vatanın savunulmasını böyle kişilerden beklemeyemeyiz. Mesela Emin Alpkaya'nın bu durumu ortaya çıkmasaydı, bu adam memleketi nasıl savunacaktı? Vatanın savunulması yine halka düşecektir.

— Ben de işçiyim, inşaat işçisiyim. Bu işi yapan kukla hükümettir. Elbet bir gün halk bunların hesabını bunlardan soracaktır. Halk iktidarı bunları onlardan soracaktır. Fakat bir halk iktidarı olana kadar bunları böyle boş bırakmamalıdır. Bırakırsak şerefimizle oynamaya devam ederler.

Bu Emin Alpkaya gibi kendini Amerika'ya satmış kişilerden, halk bir gün hesap soracaktır. Ve ötekiler de aynı akibete uğrayacaklardır.

Girdiğimiz bir kahvenin ocakçısıyla konuşuyoruz:

— Balık zaten baştan kokmuş. Bizim bağışlar yaptığımız bir yerin başındaki insan bunu yaparsa ne diyelim? Şimdi bize memleketin savunulmasını bunlara bırakır mıyız, imkan var mı? Halk, halk, ileri görüşlü bir halk kitlesi yapar bunu. Şimdikiler ne yapıyorlar? Çıkıyorlar kürsüye, namusumuza vicdanımıza biz bunu yapmıyacağız, fakat iki gün sonra bakıyorsun ne namus kalmış, ne vicdan kalmış. Mesela biz seçimlerde Faik Türün'e oy vermedik, kimse vermedi. Neden? Adam zaten zalimkar, adam zulümkar! Bunlar zaten faşizm rejimini beğeniyorlar. Yine de memleketin en namuslu insanları fakir fukaradır. «Kıratta hüner var ama, dizde derman yok» derler. Hepimiz yoksulluk içinde boğulmuşuz. Şurda bir kişinin yüzünde bir damla kan var mı? Bul! İşte yahu, işte, hepsi burda. Bunları hepsi delikanlı. Birisinin suratında bir damla kan var mı? E peki, biz bu kadar ezildiğimiz zaman en baştaki kodamanlarımız hırsızlık yapar. Vicdan rázı olur mu? Onun kendi vicdanı razı olmuş, efkar-ı umumiyenin vicdanı razı olur mu? İşte biz diyoruz ki bütün efkar-ı umumiye elele vermeli, böyle vicdansızları aradan temizlemeli. Başka çare yok. Başka bunun kurtuluş yolu yok.

Böyle olanlar bir-iki değil ki. Hangisini gördüysem aynı. Mesela ben askerliğimi 66. tümende yaptım. Faik Türün o zaman bizim komutandı. Bölükte iki tane M-1 tüfek kaybolmuş. Bunun üzerine bütün erleri günlerce zulümden, işkenceden geçirdiler. Bu Faik Türün gece sivil olarak gelir, koğuştan erler uyurken bir tanesini alır, depoya götürür, orada saatlerce elektrik işkencesi yaptırırdı. Subayların üstünde kalmasın, terfiden olmasınlar diye erlere olmadık eziyetler ettiler. Faik Türün'ü ben o zamandan bilirim.

"YUMUŞAMA" SAHTEKARLIĞI ÇÖ

ABD Cumhurbaşkanı Ford, 2 Mart günü verdiği bir demeçte, «detant» (yumuşama) sözünü artık kullanmayacağını; bu deyimin «artık uygulanabileceğini sanmadığını» söyledi. Batı Alman Savunma Bakanı Hans Dietrich Genscher ise «Newsweek» dergisinin son sayısına verdiği bir demeçte, **«Sovyetler Birliği'nin bütün dünyayı nüfuzu altına almak için silahlandığını», «yayılma politikasından hiç bir zaman vazgeçmediğini ve şimdi de Afrika'ya el atığını»** belirtti. Bu demeçler, Batı ülkelerinde yaygınlaşmakta olan yeni bir akımın son belirtileridir. Sovyet sosyal-emperyalistlerinin çılgın silahlanma ve savaş hazırlıkları kendi zıddını da doğurmakta; gerek ABD'de ve gerekse Avrupa'da revizyonistlerin «barış», «silahsızlanma» ve «yumuşama» masallarına kulak asanların sayısı gitgide azalmaktadır.

BATI BASINI, SOSYAL - EMPERYALİSTLERİN SALDIRI HAZIRLIKLARINI TEŞHİR EDİYOR

Aralık sonu ve Ocak başında yayınladıkları makalelerde 1975 yılı boyunca uluslararası durumda meydana gelen gelişmeleri tahlil eden Batı gazeteleri, Sovyet saldırı hazırlıklarına dikkat çekmekte ve 1976'nın daha da büyük bir karışıklık yılı olacağını belirtmektedirler.

Amerikan «New York Times» gazetesi, 29 Aralık 1975'te yayınladığı «İkinci Soğuk Savaş» başlıklı bir makalede şöyle demektedir: **«1975 yılı sona ererken, detant (yumuşama) artık ölmüştür. İkinci soğuk savaş başlamış bulunuyor... Arzularımızla gerçekleri birbirine karıştırmak son derece tehlikelidir... Detantı öldüren, Sovyetler Birliği'nin bizim zaaflarımızdan yararlanmaktan vazgeçememesi olmuştur.»**

«Chicago Tribune» gazetesinin aynı tarihli sayısında ise, şu sözler yer almaktadır: **«Avrupa, Doğu-Batı ilişkilerinin gelişme süreci konusunda şüphe ve endişelerle doludur. Bu kaygıların kaynağı, bir yandan Varşova Paktı'nın habire güçlenen ordularının yakınlığı, öte yandan Sovyet yayılmacı siyasetinin ve bu siyaset ile Amerika'nın tepkisi arasındaki dengesizliğin gitgide arttığının keskin bir şekilde bilincine varılmasıdır.»**

Birçok gazete, 1975 Temmuz sonu ve Ağustos başında yapılan Helsinki Konferansında imzalanan nihai belgenin, Sovyetler Birliği'nin elini kolunu bağlamak şöyle dursun, bu süper devletin yayılma ve saldırı heveslerini daha da körüklediğini belirtmektedirler. Bu gazeteler, «Helsinki ruhu» denen şeyin, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin sinsi bir taktiğinden ibaret olduğunu ortaya koyuyorlar. Örneğin Fransız «La Croix» gazetesi 23 Aralık 1975 tarihli sayısında şöyle yazıyor: **«Doğu ile Batı arasındaki diyalog, SSCB'nin Batı dünyası üzerinde üstünlük sağlamak için giriştiği kurnazca bir manevradan başka bir şey değildir.»** Gene Fransız «L'Aurore» gazetesi ise şöyle diyor: **«Batı, Avrupa Güvenlik Konferansında elde edilecek gösterişli bir sonuçla detantı pekiştirmek isterken, tam tersine detantın ölüm çanlarını dinlemek durumunda kalmıştır.»** Amerikan «Newsweek» dergisi ise özellikle bu konuda şunları söylemektedir: **«Helsinki Zirvesinden birkaç hafta sonra, SSCB bu konferansta verdiği sözlerin hiç birini tutmak niyetinde olmadığını davranışlarıyla gösterdi. Bir yandan Salt (stratejik silahların sınırlandırılması) görüşmelerini savsaklarken öte yandan Angola'da yeni - sömürgeci bir maceraya atılmaları, Ruslar konusunda yeni yeni soruların sorulmasına yol açmıştır.»**

Bu arada bazı Batı gazeteleri de, Batının Sovyetler Birliği'ne iktisadi ve teknik yardımda bulunmasının, Sovyet askeri gücünün artmasına yardımcı olacağını ve Batı için kötü sonuçlar doğuracağını belirtmektedirler. Amerikan «Washington Post» gazetesinin bir yazısına göre, **«ABD, detant ruhuna bağlı kalmak uğrunda, son yıllarda birçok avantajından vazgeçmiştir. Askeri durumumuzun Sovyetlere karşı üstünlükten eşitliğe, eşitlikten de bütün alanlarda zaafa dönüşerek tehlikeli bir şekilde gerilemesine göz yumduk. ...Silah sınırlandırılması görüşmelerinde hep kötü pazarlıklar yaptık. Kendi besin maddeleri fiyatlarımızı şişirmek pahasına, Kremlin'i birbiri peşi sıra gelen tarım felaketlerinden kurtardık.»** İngiltere'nin «Daily Telegraph» gazetesi ise aynı konuda şöyle demektedir: **«Batı, eğer Rusya'nın beslenme ihtiyaçlarını karşılayacak ve onun geri ve kaynak sıkıntısı içindeki ekonomisine yardımda bulunacaksa, Rusya'nın**

Sovyet toplumunun gerçek yüzü her geçen gün açığa çıkıyor

İşte, geçen ay içinde Sovyetler Birliği konusunda günlük basında yer alan dört haber. Karaborsa, rüşvet, «Komünist» partisi kongresinde ülkenin tabii servetlerinin yabancı kapitalistlere peşkeş çekilmesi...

«Sosyalist blokta bile var» başlıklı kupürü, 8 Mart tarihli «Milliyet» gazetesinde çıkan bir yazıdan aldık. Bu alıntı, yalnız bugünkü Sovyet toplumunun gerçeklerini değil, aynı zamanda burjuvazinin Sovyetler Birliği'ni «sosyalist» göstermede niçin revizyonistlerle ağız birliği yaptığını da ortaya koyuyor: Kapitalizme geri dönüşün sonuçları «sosyalizme» malediliyor ve sosyalizm kötüleniyor; toplumsal sistem ne olursa olsun insan tabiatının değişmediği, rüşvetin «evrensel bir hastalık» olduğu fikri geliştiriliyor. Bugün sosyalizme de, Sovyet halkına da en büyük kötülüğü yapanlar, sosyal-emperyalizmi «sosyalizm» gibi gösteren revizyonistlerdir.

ESKİ BİR HASTALIK: RÜŞVET

Günaydın 6 Şubat 1976

Rusya'da bir karton Amerikan sigarası karaborsa 490 liraya satılıyor

Günaydın 19 Şubat

Sovyetlerin Mısır'a sattığı uçaklar için bazı parlamenterlere rüşvet dağıttığı ileri sürüldü

Sovyet Komünist Partisi Kongresi'ni yeni ekonomik plandaki ihaleleri almak için 500 Japon işadamı da izliyor

MOSKOVA (Günay - dın Dünya Servisi) - ...

(Devamı 4. Sayfada)

SOSYALİST BLOKTA BİLE VAR...

Bugün Birleşik Amerikalıların uçak satışlarında verdikleri rüşveti almakla suçlanmanın, Türkiye'nin yanı sıra, Hollanda'dan İtalya'ya, İtalya'dan Japonya'ya değin nice kapitalist ülkeyi sardığına tanık olmaktayız. Ancak alışverişte helâle haram katma anlaşılan, ekonomik sistemleri kendi uygulayıcılarınca kusursuz sayılan "bilimsel" sosyalist ülkelerde de kol gezmektedir. Rusya'ya dışardan giren "zararlı" dergi ve kitapları denetlemekle görevli kuruluşun üst basamaklarında çalışan Andrei Sokolov'un çevirdiği dolapları açıklayan yabancı ajanslar, bunun böyle olduğunu kamuoyumuza da duyurmuşlardır.

1975 haziran ayında yaklaşık 40 yurttaşımızın katıldığı bir hafta süren bir Moskova—Leningrad gezisi sırasında teklifsizce yanımıza sokulan iki Rus delikanlısının dolar karşılığı resmî kurun iki katı ruble vermeyi hiç çekinmeden önermesi olayı başımızdan geçmeseydi, Sokolov öyküsünü biraz kuşku ile karşılar, hafife alabilirdik.

Milliyet 8 Mart 1976

BREJNEV'İN VE KUDRAÇOV'UN SÖZLERİ SOVYETLER'İN NİYETLERİ KONUSUNDA UYUYAN HERKESİ UYARMALIDIR!

Sovyet revizyonist 25. Kongresinde Brejnev, Asya ülkeleriyle olan ilişkilerinden söz ederken, **«başlıca olarak, ekonomik ve yavaş yavaş da politik alanda işbirliğimizin gelişmekte olduğu Türkiye'yi hatırlatmalıyım»** dedi. Hemen arkasından, Sovyet elçiliği basın müsteşarı Nikolay Kudraçov, Ankara'da bir basın toplantısı yaparak, Türkiye ile Sovyetler Birliği arasındaki iktisadi ilişkilerin yoğunlaşmasından sosyal-emperyalistlerin duyduğu memnuniyeti bir kere daha dile getirdi. Kudraçov, basın toplantısında aynen şöyle dedi:

«Başka bir deyişle, Sovyet-Türk ilişkilerinin altına, son yıllarda, bu ilişkileri politik bir alana da yayarak derinleştirip tümüyle genişletebilecek sağlam bir ekonomik temel yerleştirilmiştir.» (Cumhuriyet, 6 Mart 1976)

Demek ki Sovyetler Birliği, Türkiye ile olan iktisadi ilişkilerini adım adım geliştirerek, ülkemizi siyasi bakımdan kendi yanına çekmeyi amaçlamaktadır! Demek ki 10 milyarlık kredi, Bulgaristan üzerinden enerji satışı, Sovyet sermayesiyle inşa edilen İskenderun, Aliağa, Seydişehir tesisleri, gerçekten de Türk hakim sınıflarına sunulmuş bir «yem» dir; Sovyet nüfuzunun genişlemesinin iktisadi alt-yapısıdır! Demek ki Sovyetler Birliği, uluslararası ilişkilerini geliştirmede, diğer tekelci kapitalist-emperyalist ülkelerle aynı yöntemlere, **kapitalist iktisadi sızma yöntemlerine** başvurmakta ve bu yolla ülkelerin siyasetini değiştirmeye çalışmaktadır!

Nikolay Kudraçov'a, baklayı ağzından çıkardığı için teşekkür ederiz. Sovyet revizyonistlerinin sermaye ihracatını «herhangi bir siyasi menfaat gütmeksizin yapılan yardımlar» sanan herkes, sosyal-emperyalizmin yurdumuzda inşa etmekte olduğu iktisadi bağımlılık temelini gözardı eden herkes, Brejnev'in ve Kudraçov'un demeçlerini dikkatle okumalıdır. Bu sözler aynı zamanda, Sovyet sosyal-emperyalistleriyle yeni ve daha da genişletilmiş bir ticaret anlaşması imzalayan MC iktidarının yurdumuzu her iki süper devlete peşkeş çeken milli ihanet siyasetini de ortaya koymaktadır.

...KÜYOR

muazzam silahlanma harcamalarını görmezlikten gelebilir mi? Sovyet yöneticilerinin 'yumuşama'dan anladıkları tam da budur: 'Siz bize tahıl ve otomotiv tesisleri satın, biz de sizi yutmak üzere kullanacağımız silahları daha serbestçe artıralım.' İşte Bay Brejnev'e göre yumuşama budur.»

Özellikle dünya hegemonyası için Sovyetler Birliği'ne karşı nüfuz alanlarını koruma mücadelesi vermekte olan ABD'de, İkinci Dünya Savaşından önce Hitler'e yapıldığı gibi bugün de Rusya'ya karşı «yatıştırma» siyaseti izlenmesine karşı tepkiler artmaktadır. «US News and World Report» dergisi, 5 Ocak 1976 tarihli sayısında yer alan «1976'ya bakış: SSCB Nereye Kadar Gidebilir?» başlıklı bir makalede şöyle demektedir: «Avrupa'nın 'yumuşak karnı' olan Güney Avrupa'da, Ruslar özellikle saldırgandırlar...» Bu meseleyi en açık koyanlardan biri de «New York Times» gazetesidir. Bu gazete, «ABD, Sovyet yayılma ve yıkıcılık faaliyetlerine göz yummalı mıdır?» sorusunu sorup şu cevabı veriyor: «Hayır. Yatıştırma, çoğu zaman kimseyi yatıştıramaz.»

Sovyet yayılmacılığının doğurduğu tepkiler, sadece ABD ve Batı Avrupa'nın basını ile sınırlı değildir. Birçok ikinci dünya ülkesi, milli savunmasını güçlendirmek ve milli bağımsızlığını korumak konusunda önemli tedbirler almaya başlamıştır.

Ocak 1976 başlarında Avustralya Milli Savunma Bakanı bir açıklama yaparak, «Hint Okyanusundaki Sovyet deniz kuvvetlerinin sürekli, elle tutur ve önemli bir tehdit arzettiğini» belirtmiş ve bu tehdide karşı koymak için Cockburn boğazında çok önemli bir donanma üssünün yapımına başlandığını, üssün 1978'de tamamlanacağını söylemiştir.

Norveç hükümeti, 9 Ocak 1976 tarihinde bir açıklama yaparak, bundan böyle Norveç karasularına giren bütün denizaltı gemilerinin herhangi bir uyarıda bulunmaksızın ve «elde olan bütün silahlarla» kovalanıp batırılacağını bildirmiştir. Norveç Savunma Bakanlığı bu kararın nedeninin, son yıllarda yabancı denizaltıların ülke karasularına, özellikle içerlere doğru uzanan ve 'fyord' adı verilen dar körfezlere sık sık girip casusluk yapmaları olduğunu belirtmiştir. (Hatırlanacağı gibi 1972 yılında böyle bir körfezde kıstırılan bir Polonya denizaltısı, 8 gün kovalandıktan sonra kaçabilmişti.) Danimarka gizli servislerinin 1976 Şubat başında Meclis Savunma Komisyonuna verdikleri bir raporda da, Varşova Paktı deniz kuvvetlerinin bütün Baltık Denizini denetim altına aldıkları, Danimarka sınırlarında sürekli tehditkâr manevralar yaptıkları kaydedilmektedir.

Belçika Savunma Bakanı ise, Şubat ayı başında «La Libre Belgique» dergisine verdiği bir demeçte şöyle demektedir: **«Yumuşama, NATO'nunkilerden yüzde 70 fazla taktik savaş uçağı yapmak demek midir? SSCB'nin son yıllarda ABD'den dört misli fazla savaş gemisi imal ettiğini bile bile yumuşamadan söz edilebilir mi? Bu nasıl yumuşamadır ki, karar kuvvetlerinin donatımı 1'e 7 veya 8 oranında SSCB lehinedir? SSCB'nin bugün Ümit Burnuna giden yolda, yani Avrupa'nın petrol ihtiyacının yüzde 60'ının geçtiği yolda yeni bir köprü başı olan Angola'yı ele geçirmesi de yumuşamaya mı girmektedir? 1939'da Hitler de yumuşama nutukları atıyordu, ama davranışları söylediklerinin tam tersi oldu... Avrupa'nın güvenliği ve bağımsızlığı, Sovyet gücünü dengeleyebilecek kadar güçlü ve çok yönlü, icabında nükleer silahlara başvuracak kadar kararlı bir ortak savunmanın yaratılmasını gerektirir... Güvenliğimizin şartı budur. Biz Bay Brejnev'in göz sözmesine bel bağlayamayız. Avrupa, sorumluluklarını yüklenmek ve bunun getirdiği görevlerini yerine getirmek için örgütlenmek zorundadır.»**

Bütün bu gelişmeler, gerek dünya halklarını ve gerekse emperyalist rakiplerini «yumuşama» ninnileriyle uyutup dünyaya hakim olabileceklerini sanan Sovyet sosyal-emperyalistlerini şaşkına çevirmiştir. Sinirleri bozulan Sovyet yöneticileri propaganda mekanizmalarını harekete geçirerek kâh oraya, kâh buraya saldırıyor, çeşitli ülkelerdeki revizyonist işbirlikçileri vasıtasıyla da büyük bir yaygara kopartıyorlar. ABD Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin yapılacağı 1976 yılında Moskova, hücumlarını özellikle Rockefeller, Jackson ya da Reagan gibi «yumuşama düşmanları» üzerinde yoğunlaştırıyor. Aynı zamanda tutum değişikliği gösteren Ford ve Kissinger'e de saldırıyor. «Pravda» gazetesi büyük bir sahtekârlıkla, Belçika Savunma Bakanını «Helsinki Konferansı ruhuyla bağdaşmayan faaliyetler yürütmekle» suçluyor. Sovyet ordusunun yayın organları ise, sosyal-emperyalizmin silahlanma ve savaş hazırlıklarına dikkat çeken İngiliz Muhafazakâr Partisi lideri Margareth Thatcher'a, «soğuk savaş cadısı» ve «demir pençeli kadın» gibi sıfatlar yakıştırıyorlar. Ülkeler milli savunmalarını güçlendirmekten söz ettiklerinde bu derece öfkeye kapılmak, sosyal-emperyalistlerin gerçek niyetlerini ortaya koymaktan başka bir şeye yaramamaktadır.

Silah harcamaları büyüdükçe ekmekler küçülüyor

Sovyet revizyonist 25. kongresi münasebetiyle ülkemizdeki revizyonist dergiler, Sovyet ekonomisinin sözümona «başarı»larını anlatmak için dil döküyorlar. Oysa tam da 25. kongre sırasında cereyan eden birçok olay, bu iddiaların gerçek yüzünü ortaya koymaktadır.

Fransız revizyonistlerinin «Hümanite» (İnsanlık) gazetesi, 25. kongre arifesinde yayınladığı bir yorumda, Dokuzuncu Beş Yıllık Plan döneminde Sovyetler Birliği'nde tarım üretiminin toplam yüzde 20-22 oranında artmasının öngörüldüğünü fakat ancak yüzde 13'lük bir artışın gerçekleştiğini; toplam milli gelir artışının ise öngörülen yüzde 37-40 yerine sadece yüzde 28'de kaldığını belirtmiştir. «Hümanite» gazetesinin yorumunda, «insanların hallerinden hoşnut olmadıkları» ve «1975 tahıl mahsulünün son on yılın en kötü mahsulü olduğu» gibi ifadeler açıkça yer almaktadır. Üstelik gazete, bir Sovyet yetkilisinin, «savunma harcamaları bizi boğuyor» dediğini ve «muazzam üretken - olmayan harcamalar»dan şikayet ettiğini de nakletmektedir. «Hümanite» gazetesinin gerek bu sayısının, gerekse Sovyetler Birliği'ndeki toplama kampları konusunda Fransız revizyonistlerinin tepkilerini içeren diğer sayılarının Sovyetler Birliği'nde dağıtımı ve satışı resmi makamlarca önlenmiştir.

25. kongre çalışmalarından Sovyet televizyonunun yayınlamadığı tek önemli bölüm, Kosigin'in iktisadi durum hakkındaki raporunu okuyuşu olmuştur.

COMECON'a («Karşılıkl İktisadi Yardımlaşma Konseyi») bağlı «Uluslararası Yatırım Bankası», son olarak Şubat ayı ortasında Batı ülkelerinden 600 milyon dolarlık bir kredi daha almıştır. Türk parasıyla 10 milyar lira kadar tutan bu kredi, Sovyet revizyonistleri tarafından kendi petrol boru hatlarının inşasındaki yatırım güçlüklerini gidermek için kullanılacak ve bedeli diğer Doğu Avrupa ülkelere ödetilecektir.

25. kongrenin hemen arifesinde «Pravda» gazetesi, Sovyetler Birliği'ndeki ekmeklerin «lüzumundan fazla büyük» olduğundan ve bunun «halkı çok fazla ekmek yemeğe teşvik ettiğinden» şikayet eden bir yazı yayınlamıştır. Revizyonist yöneticiler kendi yarattıkları tarım buhranının kabahatini şimdi halkın fazla ekmek yemesinde buluyor ve çare olarak da ekmeklerin gramajını düşürmeye girişiyorlar.

Nihayet Sovyet Tarım Bakanı Dimitri Polyanski, 25. kongre sonunda Siyasi Bürodan çıkarılmıştır. **Kruşçev'den bu yana, mahsul kötü olunca tarım bakanını sepetlemek, Sovyetler Birliği'nde adet haline gelmiştir. Ama bu usul, mahsulü iyileştirmek bakımından hiç bir şeye yaramamakta, sadece Sovyet halkının kendinden gizlenen gerçekleri öğrenmesine yarayan bir işaret görevini görmektedir.**

Sovyetler Birliği'ndeki iktisadi buhranın nedenlerine gelince... bunu, 9 Şubat 1976 tarihli Günaydın gazetesinde yer alan yukarıdaki kupür, bütün açıklığıyla gözler önüne sermektedir.

Sovyet sosyal-emperyalistleri çarlık donanmasını neden yüceltiyorlar?

Bir güneydoğu Asya ülkesi olan Malezya'daki Sovyet Elçiliği, 5 Şubat 1976 tarihinde, Penang limanında bir «tören» tertipledi. Törenin konusu, eski saldırgan çarlık donanmasında görev yaparken ölen denizciler için yaptırılmış bulunan mezar taşlarının dikilmesiydi. «Törene» Sovyet Elçiliği görevlileriyle Penang limanında bulunan Sovyet savaş gemilerinin tayfaları katıldılar. Sovyet elçisi, Sovyet askeri ataşesi ve Sovyet gemilerinin kaptanları konuşmalar yaparak, Çarlık denizcilerini «vatanları için ölen kahramanlar» olarak övdüler. Sovyet elçisi, «töreni yönetmekten şeref duyduğunu» söyledi. Bunları, 1973'ten bu yana parti parti Moskova'dan Penang'a gönderilmiş bulunan 6 adet üstü işlemeli granit mezar taşının örtülerinin açılması izledi. Birinci Dünya Savaşında ölen çarlık denizcilerinin anısına saygı duruşu yapıldı ve sulara çelenkler bırakıldı. Kısacası, emperyalist hortlakları anmak için her şey tamamdı.

Birinci Dünya Savaşı sırasında Çarlık Rusyasının bir savaş gemisi, bir Alman savaş gemisi tarafından 28 Ekim 1914'te Penang açıklarında batırılmış, çarpışmada birçok çarlık denizcisi ölmüştü. Herkesin bildiği gibi Birinci Dünya Savaşı tepeden tırnağa emperyalist bir savaştı; Rus çarı II. Nikola ile Alman imparatoru II. Vilhelm arasındaki kavga, iki emperyalist soyguncunun talan mücadelesinden başka bir şey değildi. Bu yüzden Lenin'in önderliğindeki Bolşevikler bu savaşa şiddetle karşı çıktılar; «vatan savunması» masallarını teşhir ettiler ve Rus askerlerinin silahlarını kendilerini sömürenlere çevirmelerini istediler. Acaba Sovyet sosyal-emperyalistleri, Penang olayından 62 yıl sonra, dünyayı paylaşmak için verilen emperyalist bir savaşta ölenleri anmak ve övmekte neden ısrar ediyorlar? Bunun nedeni, eski çarların yerini bugün yeni çarların almış olması ve Sovyet revizyonist yöneticilerinin dünya hegemonyası peşinde koşarak üçüncü bir dünya savaşına hazırlanıyor bulunmalarıdır.

Günaydın 9 Şubat 1976

Silah gücü her gün biraz daha artan

Sovyet ordusu yöneticileri Brejnev'in izlediği iktisadî politikadan çok memnun

● Sovyet ordusunun tarihinde görülmedik bir güç düzeyine ulaştığını belirten Sovyet generalleri Brejnev'in izlediği iktisadi politikasının savaş hazırlıklarını sürekli olarak artışına hizmet ettiğini belirtiyorlar.

MOSKOVA (Günaydın Dünya Servisi) Sovyet Rusya'nın Baltık Denizindeki savaş filosu komutanı Amiral Kosov, Doğu denizindeki Sovyet savaş Deniz Kuvvetlerinin tarihte eşi görülmedik bir potansiyele ulaştığını açıklamıştır. Litvanya Parti Kongresi'nde Kızıl Ordunun gücünün durmadan arttığını açıklayan Kosov ayrıca filonun Sovyet Rusya ve «Batıdaki» sosyalist ülkelerin sınırlarını beklediğini belirtmiştir.

Öte yandan Kafkasya Askeri Bölgesi Komutanı Melnikof, Brejnev yönetiminin izlediği iktisadi politikadan memnun olduğunu ve politikanın silahlı kuvvetlerin savaş hazırlığının sürekli artışına hizmet ettiğini açıklamıştır.

Gençlik faşist baskılara boyun eğmeyecektir

İstanbul Atatürk Eğitim Enstitüsü'nde Öğrencilerle veliler omuz omuza

İstanbul Atatürk Eğitim Enstitüsü öğrencilerinin 8 Ocak'ta başlayan boykotu, MC iktidarının, polisin ve faşist okul idaresinin baskı ve saldırılarına rağmen sürüyor. Arkadaşlarımız öğrenciler ve öğrenci yakınlarıyla konuştular.

8 Mart (Pazartesi) günü okula gitik. Okulun içi ve çevresi resmi-sivil polis ve çoğunluğu dışardan getirtilmiş faşist komandolarla doluydu. 2700 öğrencinin okuduğu bu okulda, ancak 100 kadar öğrenci derslere giriyordu.

Yüzlerce öğrenci kavşaktaki kahve, pastahane ve sokaklarda toplanmıştı. Okula yaklaşamıyorlardı. Yaklaşanlar gözaltına alınıyor, tutuklanıyor, dayak ve işkenceye maruz bırakılıyor, hakarete uğruyorlar. Okulda gözaltına alınan 120 öğrenciden 46'sı tutuklanarak cezaevine gönderilmişti.

Bir ara, CHP'li parlamenterler Fevzi Hakkı Esatoğlu, Hasan Basri Akgiray ve Doğan Öztunç'tan bir heyetin okula geldiği söylendi. Öğrenciler, «Akademi hakkımız, söke söze alırız», «Faşist müdür istifa», «Tek bir yumruk gibiyiz», «Kahrolsun faşistler» sloganlarıyla okula doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüşün en önünde, öğrenci analarından birkaçı vardı. Kalabalık öğrenci kitlesi okulun kapısı önüne geldi. O sırada 15-20 kişilik bir faşist grup slogan attılar. Öğrencilerin bu grubu kolaylıkla tepeleyeceğini gören ve milletvekillerinin gözü önünde onları açıkça destekleyemiyeceklerini anlayan polisler telaşlandılar. Bir sivil polis ötekine «Bunlar bizimkiler değil mi? Koş git, söyle de sussunlar» diye seslendi. Söylenen yapıldı ve sesler kesildi. Veliler ve analar da çocuklarının yanındaydı. Önce öğrencilere sorduk:

— Neden boykota gittiğinizi açıklar mısınız?

— Anadolu yakasında bir yurt olmadığı için arkadaşlarımız mağdur durumdadırlar. Senelerdir müracaat ettiğimiz halde açılmadı. Fakat okulun karşısında da MTTB ile Ülkü Ocağına üye olmak şartıyla kalınabilen bir yurt, bir gecede açıldı. Biz bu yurdun kapatılıp bütün öğrencilere açık bir yurdun sağlanmasını istiyoruz.

Bu yıl Buca Eğitim Enstitüsü'nde ve okulumuzda uygulanmaya konması gerektiği halde konmayan akademi hakkının geri verilmesi,

Disiplin yönetmeliğinin değiştirilmesi,

Sürülen öğretmen ve öğrencilerin sürgün işlemlerinin iptal edilmesi,

Faşist yöneticilerin görevlerinden alınması,

Bursların 500 liradan 1000 liraya çıkarılması,

MİT ajanı tarafından işletilen, son derece kötü ve sağlığa zararlı yemeklerin ateş pahasına satıldığı yemekhanenin yönetiminin öğrencilere verilmesi,

Ve son olarak da 5 Ocak günü müdür, komandolar ve polis üçlüsü tarafından tertiplenen, ancak arkadaşların kararlı direnişi sonucu 2-2,5 saat sürdürülebilen işgal hareketiyle son haddini bulan faşist baskıların son bulması, gibi isteklerle boykota gittik. Fakat bugün için bizim en önemli meselemiz, haksız yere tutuklanan 46 arkadaşımızın acilen serbest bırakılması ve okulun etrafındaki faşist işgalin son bulması, tek bir polisin okulumuzda kalmamasıdır.

— Okulunuzun genel durumunu bize anlatır mısınız?

— MC faşistleri iktidara geldikten sonra hepimizin bildiği gibi köşe başlarını tutmaya çalıştılar. Öğretmen okullarına büyük bir önem ver diler. Bizim okulumuzda da önce öğretmenlerden başlayarak işe giriştiler. 36 yurtsever öğretmeni sürerek yerlerine faşist öğretmenleri atadılar. Öğretmenlerimizden bazıları Danıştaya başvurdular; dâvâyı kazandıkları halde okula geri alınmadılar.

Okuldan atılmalara, sürgünlere gerekçe verilmiyor. Bu yüzden Danıştaya dava açamıyoruz.

Müdür sene başında geldiği zaman «bu okulu adam edeceğim, ya ilerici öğrencilerden temizleyeceğim, ya da kemerimle kendimi bahçeye asacağım» demişti.

Öğrenciler üzerinde yoğun bir baskı vardır. Okulun yakınındaki Kuyubaşı durağında, öğrenci arkadaşlar ve halk, sürekli olarak gerekçesiz aranmakta, çekilip götürülmekte. Aynı şekilde, okul bahçesinde gezinen 46 arkadaşımız tutuklanarak Toptaşı Cezaevine gönderildiler. Üç gündür içerdeler. Önce 120 kişiydi bunlar. Konferans salonunda aç-susuz bekletildiler. Kapı kilitlendi. Giriş çıkış yok. Bir arkadaş kafasına tabancayla vurulmak suretiyle bayıltıldıktan sonra götürüldü. Diğerleri de aynı şekilde copla dövülerek hapsedildi ve içerdeler şimdi.

Bu sırada, yanlışlıkla olacak herhalde, MHP'li faşist bir müdür muavini var, Hasan Köksal diye birisi. Yapılan aramada bunun üzerinde 7.65 çapında bir silah ve 13 tane mermi yakalandı. Bu, bizim gözlerimizin önünde oldu, orda tutanak tutuldu. Bu faşist müdür muavini karakola götürüldükten sonra, tabanca oyuncakmış denilip serbest bırakıldı. Ve geldikten sonra da, bu 46 arkadaşımızın gözaltına alınması bizzat o faşistin yönetiminde oldu. Onlar polis şefiyle işbirliği içindedirler. Müdür salonda tutuklu olan arkadaşlara «isterseniz hapse, isterseniz derse» diye teklifte bulunmuş. Arkadaşlar reddetmişler. Okulun önünden gelen geçen ve girmek isteyenleri» derse mi gireceksiniz, hapse mi?» diye tehdit ediyorlar. Derse giriliyor havasını vermek için, dışardan hiç öğrencilikle alakası olmayan faşistler ve sivil polisler getirtiliyor.

Şöyle bir olay oldu: Boykot başladıktan birkaç gün sonra, Eğitim ikinci sınıftan bazı arkadaşlar hiç tanımadıkları 8-10 kişinin sınıflarında oturduklarını ve bir de öğretmenin orda olduğunu görüyorlar. Aynı sınıfta okuyan birkaç kişi gönderdik, hiç biri tanıyamamış.

— Bundan sonra ne gibi gelişmeler olabilir?

— 8 Ocakta kararlı bir şekilde başlattığımız boykot, can güvenliğimizin sağlanmasına, akademik ve demokratik haklarımızı alana dek devam edecek ve oynanan çeşitli oyunlar, birliğimizi bozamıyacaktır.

Bu Pazar bir mitingimiz vardı. Arkadaşlarımızı, tertip komitesini Cuma günü tutuklamakla, onu engellediler. Fakat önümüzdeki Pazar geniş çaplı bir miting yapacağız. Bir de gece tertip etmek için çalışmalarımız var.

— 5 Ocakta faşistler okulu işgal ettikleri zaman, biliyorsunuz halktan iki kişi yaralanmıştı, karı-koca. Bunlardan erkek, geçenlerde öldü; bu öleni de yurtseverlerin ve devrimcilerin üzerine yıkmak istiyorlar. Bilhassa İhsan Zağlı arkadaşımız dükkânından alınıp götürüldü. Birinci Şubede epey işkence gördü. Henüz içerde. Aslında müdürün içerde «silahlı olduklarını biliyorum» dediği kişiler burda ateş açtıktan sonra okulun içine girdiler. Vuran, onlardan biri zaten. Sonra polis işbirliğiyle kapıları tutup, öğrencilerin içeri girmesini engellediler. Bu komando beslemeleri okula girerlerken aranmıyorlar. Herkes onların silahlı olduğunu da biliyor. Polis bunları, «sen şu kapıda bekleyeceksin, sen bu kapıda» diye görevlendiriyor.

— Bütün bu şartlar altında öğrenci gençliğin nasıl bir örgüte ihtiyacı vardır? Hangi temel ilkeler etrafında gençlik örgütlenmeli, ve ne yapmalıdır?

— Bugün devrimci gençliğin örgütlenme ilkesi, en geniş anti-faşist, anti-emperyalist tek bir kitle örgütünü

Boğaziçi üniversitesinde boykot

Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri, 27 Şubat 1976 tarihinde bir forum düzenleyerek boykot kararı aldılar. Öğrencilerin talepleri, not sisteminin düzeltilmesi, okuldan atılanların tekrar alınmaları ve hazırlık sınıfındaki öğrencilere bir sene daha okuma hakkının tanınmasıydı.

Boykot devam ederken, 3 Mart 1976 günü bir forum daha düzenlendi. Bu foruma, hepsi çağrılmış olan öğretim üyelerinin pek azı, öğrenci kitlesinin ise büyük çoğunluğu katıldı. Forumda öğrenciler ve öğretim üyeleri görüşlerini belirttiler ve okulun sorunları üzerinde tartıştılar. Forum sonunda yayınlanan bildiride, öğrencilerin bütün çağrılarına rağmen foruma katılmayı reddeden okul yönetim kurulu ve rektör eleştirildi ve MC iktidarı lânetlendi. Rektörlüğe kadar yapılan bir yürüyüşle, okul yönetimini kınayan bir dilekçe rektörlüğe verildi.

Forumda revizyonistler, içinde bulunduğumuz şartlarda yapılacak bir boykotun hakim sınıfların işine yarayacağı tezini savundular. «Uslu durun, provokasyon olur» mantığıyla haraket ederek, revizyonist yüzlerini bir kere daha ortaya koydular. Revizyonizmin kuyruğuna takılan bazıları, boykotu «oligarşinin sarı boykotu» diye nitelendirerek, siyasi talepler uğrunda verilecek mücadeleyi, öğrenci kitlesinin akademik talepleri için verdikleri mücadelenin karşısına koydular.

Sosyal-demokratlar ise, kitlenin akademik ve demokratik taleplerini siyasi taleplerden ayırmaya çalıştılar.

Devrimciler, boykotun hakim sınıflara değil halka yararlı olduğunu anlattılar. Okul kapatılacak diye boykottan vazgeçmenin teslimiyetçilik olduğunu, faşistlerin öğrenci gençliğin demokratik üniversite mücadelesini bastırmak için okulları kapattığını söylediler. Aynı zamanda, boykot için öne sürülen kısıtlı akademik taleplerin genişletilerek bütün kitleye maledilmesi ve boykot süresince öne sürülen isteklere demokratik ve siyasi özün kazandırılması gerektiği üzerinde durdular. Boykot, halen devam etmektedir.

kurmak olmalıdır. Her alanda olduğu gibi gençlik içersinde de faşizme ve iki süper devlete karşı mücadele edilmelidir.

Bir anayla konuşuyoruz:

— Bir veli olarak okuldan hiç memnun değiliz, efendim. Çocuklarımız kaç gündür dışardalar. Üç, dört kişi birden toplanıyor, ayakları kabarasıya dövüyorlar. Çocuklarımızın hayatı her an için tehlikede. Çocuklarımızın isteklerinin verilmesini istiyoruz... Bütün veliler, bütün veliler adına gittim ben okula. Beni polisle beraber aldılar, iki de tokat vurdular sırtıma, hadi babam dışarıya... Ondan sonra ben polislerin etkisinden kurtuldum. O gün içinde gene üçer-dörder çocukları gözümün önünde polis arabasına attılar. Dayağa götürüyorlardı. Ve dayanamadım bu duruma, bir anne olarak dayanamadım. Ben de saldırdım okulun içine. Polislerin engellemesine rağmen girdim ve müdüre anlattım olduğu gibi. Dedim hiç vicdan azabı duymuyor musun? Hemen polisi çağırdılar. Gene beni dışarıya attılar. Bütün veliler devamlı, gece gündüz uykusuz.

— Bu baskılar yalnız öğrencilerin üzerinde değil. Tabii bu bütün Türkiyedeki mücadeleler her tarafta. Her yerde aynı baskılar, her yerde aynı faşizm devam edip duruyor. Her yerde baskı, baskı!.. Ben çocukların haklarının, istediklerinin verilmesini istiyorum.

— Ya Siz, bu baskılar, tutuklamalar hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Çoçuklarımızı ne hakla kapatıyorlar? Çocuklarımızla birlikte bütün veliler direneceğiz! Çocuklarımız haklı sebeplerle direniyorlar. Yerden göğe haklılar.

— Öğrenciler, bizim mücadelemiz yalnız bu idareye karşı değil, bütün Türkiye'deki baskılara ve zulme karşı diyorlar. Siz ne dersiniz?

— İleriyi görmek suç değildir beyefendi! Benim görüşüm de aynıdır.

— Peki, ne yapmalı?

— Haksızlar efendim. Okulun hiç boykottan çıkmamasını istiyorum. Hakları verilene kadar.

Bir kız öğrenciye soruyoruz:

— Kız arkadaşlar mücadele içinde yerlerini aldılar mı?

— Erkek arkadaşlarımızla birlikte ve yanyana mücadele ediyoruz. Bundan sonra da öyle olacak zaten.

— Kızlara erkeklerden farklı bir baskı oluyor mu?

— Okul bahçesinde ve böyle yerlerde bakışlarıyla olsun, davranışlarıyla olsun, rahatsız oluyoruz. Saygısız ve küstahça davranıyorlar.

Bir öğrencinin anası anlatıyor:

— Ben okula girmek istediğim zaman, o ara Birinci Emniyet Amiri bana çocuklarımızın konferans salonunda kapalı olduğunu söyledi. «Ne hakla kapatıyorsunuz çocuklarımızı?» dedim. Bu olayı nereden duydunuz, filan diye sorarak benim ağzımdan lâf almaya çalıştı. Ondan sonra Konferans salonuna gittim. Oradaki polis bana «Siz oraya girerseniz, siz de orada kalırsınız; İçeri giren çıkamaz» dedi. «Çocuklarla birlikte ben de orada otururum» dedim.

Çok yaşlı bir ana ile konuşuyoruz. Önce boykotun nedenlerini ve öğrencilerin taleplerini anlattı. Bu istekleri haklı bulduğunu söyledi.

— Okula mı giriyor çocuklar, yoksa cezaevine mi giriyor, hiç belli değil. Polis baskısı, faşist baskı... Her taraf polis. Çocuklarımızın rahat okumasını istiyoruz.

Başka bir ana devam ediyor:

— Bir evladın neyle büyüdüğünü tasavvur edin. Eğer evladımın can güvenliği ortadan kalkıp da bir olayla karşılaşırsa, bir şey yapılırsa, inanın ki ben gidip kendi ellerimle cezalarını veririm. Evet, ben veririm. Müdür denen adamın cezasını da veririm. Hiç çocukların yapmasına lüzum yok. Tamam mı? Bunu açık olarak söylüyorum. Ben evladımı ne maddi sıkıntılarla okutuyorum, biliyor musunuz? Sonra, bir veliyi nasıl dışarı çıkartabilir? Nasıl malumat vermez? Bunu yapan sadece okul müdürü değil. Daha yukardakiler var. Baştan kokuyor, baştan! Bu durum karşısında her zaman okulun kapısındayım. Evimde işimi gücümü bırakacağım. Her zaman okulun kapısındayım. Katiyen evime dönmeyeceğim!..

Çok yaşlı bir ana:

— Biz analar, son giren 46 talebenin serbest bırakılmasını istiyoruz. Suçsuz yere topladılar. Bahçede şu kadarcık yol vermişlerdi onlar, aniden topladılar. Yani böyle keklik toplar gibi.

Diğer bir ana:

— Çocuklarımızın bu mücadelesi can güvenliği içindir. Biz bu durumları görüşmek için müdüre gittik. İçeri girerken her tarafta polisler, elleri silahlı, etrafımızda... İçeri girdik. «Ben» dedim, «durumu öğrenmeye geldim. Nedir bu. bizim çocuklarımızı odalara sağa sola kapatıyorsunuz, karakollara gönderiyorsunuz?» «Çocuğunuzun ismi nedir?» dedi. Dedim «İsmi önemli değil, burdaki çocukların hepsi bizim çocuklarımız!...» «Ben sizinle konuşmam» dedi. Dedim «Kiminle konuşacaksınız?» Dedim «Demek burada görev yapmıyorsunuz, ayrılık yapıyorsunuz» dedim. Ve o arada hemen telefona gitti, polis çağırdı. Polis çağırdı bizi atırmak için. Dedim «Kaçma müdür!» Dedim «Kaçma! Konuşalım.» Ve orada bir tane bayan vardı, kimdir bilemeyiz, bizi hemen yaka paça attılar dışarıya. Ve tabii biz bağırdık, «bizi atamazsınız» dedik. Polisler bizi tartakladılar, dışarı atmaya kalktılar. Evet tartakladılar. İki defa biz girmek istedik, ikisinde de bizi tartakladılar. Onlar çocuklarımızı kötülüyorlar, suçluyorlar. «Öğrenci kılığına giriyorsunuz,» dedim. O, üzerinde silah çıkan müdür muavini üzerimize geldi.

İhtiyar ana tekrar söze karışıyor:

— Biz, içerde kapatılmış çocuklarımıza yemek getirmiştik. Toplum polisi kapıda dedi ki, «yok öyle birşey» dedi. Dedim, «bak camdan bakıyorlar.» Sonra içeri girdik, dediler, «yemeğe lüzum yok, onlar karınlarını doyurdular» dediler. «Paraları yok» dedik, «bursları kesik onların.» Dediler «onlar dörder dörder karakola götürülecek!»

— İki gün önce sabah saat 11 filandi. Bir imdat sesi duydum, nasıl bağırıyor çocuk! «İmdat, imdat, imdat...» Pencereden baktım, bir de ne göreyim, elinde tabanca, dipçiklerle beraber çocuğu nasıl kovalıyor! Tam apartmanın önünde çocuk yüzükapak düştü. Buranın öğrencilerinden biri. Ve bunun arkasından, tekrar bir çocuk, yine «imdat, imdat...» karşımızdaki caddeye geçti. Bu ara caddede iki polis bunu sıkıştırdı. Ve vurarak arabanın içine attılar. Üstelik de hiçbir suçları yok efendim.

Liseli gençlik faşist saldırılara kararlılıkla karşı koyuyor

Arkadaşlarının ölümünü protesto eden Vefa Lisesi öğrencileri.

Geçtiğimiz hafta içinde faşistler, liselerde öğrencilere yoğun saldırılarda bulundular. Liseli gençlik saldırılara boyun eğmiyor ve faşistlerin saldırdıkları her yerde kararlılıkla mücadele ediyor.

3 Mart 1976 günü İstanbul'un Avcılar semtindeki **Avcılar Lisesinde,** öğrencilerin dağılma saatinde dışardan bir grup komandonun gelmesi üzerine çatışma oldu. Öğrenciler, o sırada dağılmakta olan Ambarlı Sungurlar işçileriyle de birleşerek faşistlere karşı omuz omuza dövüştüler. Faşistler, Ambarlı Sungurlar işçilerinden ve öğrencilerden gereken cevabı almışlardır.

Yine 3 Mart günü, İstanbul **Davutpaşa** Lisesinde öğrenciler öğle üzeri okuldan çıkarken, 10-15 kişilik bir Ülkü Ocaklı komando grubunun saldırısına uğramışlardır. Dışardan geldikleri tespit edilen bir avuç faşistin silahlı saldırısı devrimciler tarafından göğüslendi ve faşistler kaçmak zorunda kaldılar. Bu olaydan sonra Davutpaşa Lisesinin yurtsever ve devrimci öğrencileri, okul binasının yakınında bulunan Cerrahpaşa hastanesindeki Tıp öğrencileri ve hastane işçileriyle birlikte bir protesto gösterisi yaptılar. İşçiler ve öğrenciler, semtin ana caddesinde «Katil iktidar», «Kahrolsun faşistler» sloganlarıyla yürüdüler.

Öğrenciler, 5 Mart Cuma günü de okullarına yapılan bu faşist saldırıyı protesto amacıyla yarım günlük boykot yaptılar. Öğleyin boykotun bitmesiyle, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi öğrencileriyle beraber Kocamustafapaşa'ya kadar yürüdüler.

İstanbul Devrimci Gençlik Birliği, basına yaptığı bir açıklamada, Davutpaşa Lisesine yapılan bu saldırıyı protesto etmiştir.

5 Mart Cuma günü İstanbul **Yeni Levent Lisesinde de,** öğrencilerin dağılma saatinde bir grup faşistin okula gelmesi üzerine çatışma çıkmıştır. Yurtsever öğrenciler, kararlılıkla dövüşerek komandoları püskürtmüşlerdir. Öğrenciler, faşistleri kovaladıktan sonra Philips fabrikasına kadar «Kahrolsun faşistler», «Bağımsız Türkiye» sloganlarını atarak yürümüşlerdir.

İstanbul **Vefa Lisesi** öğrencileri, Fehmi Turan adlı arkadaşlarının okuldaki çok kötü barınma ve beslenme şartları yüzünden hastalanması ve daha sonra da ilgisizlik ve ihmal sonucu ölmesi üzerine okul müdürünün öğrencilere karşı tutumunu ve yaptığı faşist baskıları protesto etmişlerdir.

Öğrenciler, önce okulun bahçesinde bir forum yapmışlar, burada okul idaresinin tutumunu kınamışlardır. Müdür muavini «panzerleri üzerlerine sürdüreceğini» söyleyerek tehdit etmiş, fakat öğrenciler «panzer, polis bize vız gelir» diyerek yürüyüşe geçmişlerdir. «Katil İdare», «Müdür İstifa», «Gerici eğitime son» sloganları atarak Cağaloğlu'na gelmişler ve burada Milli Eğitim Müdürlüğü önünde olayı protesto eden bir konuşma yapmışlardır. Fehmi Turan için saygı duruşu yaptıktan sonra tekrar okullarına doğru yürüyüşe geçen öğrenciler Kimya Fakültesi yanına geldiklerinde polisin saldırısına uğramışlardır.

ELEŞTİRİ-ÖZELEŞTİRİ

İzmirli devrimciler:

SEKTARİZM DAHA GENİŞ KİTLELERLE BİRLEŞMEMİZİ ENGELLEDİ

İzmir'de ve Ege bölgesinde devrimcilerin başlattığı «Faşizme ve Revizyonizme Karşı Demokrasi» kampanyası bir ay sürdü. Kampanya açık oturumlar, kahve toplantıları şeklinde devam etti. Bunun dışında birçok propaganda yolları kullanıldı. Emekçi, halk, kampanyaya büyük ilgi gösterdi. Kahve toplantıları işçilerle dolup taştı. Revizyonistlerin bütün karalama çabaları boşa çıktı. Devrimciler, halkın acil taleplerini kararlılıkla savundular ve acil taleplerle devrimci siyaseti birleştiren bir politika izlediler. Kampanya, emekçi halktan toplanan bağışlarla sürdürüldü. «Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Türkiye» ve «Kahrolsun faşistler» sloganları, emekçi halk tarafından büyük bir coşkuyla tekrarlandı. Kahve toplantıları sırasında bir emekçi, konuşmacılara devrimcilerin görevinin ne olduğunu sordu ve kendisi kalkarak şunları söyledi:

«Bugün yapılacak iş geniş emekçi yığınları siyasete çekmek, kendiliğinden gelen ve dağınık olarak yükselen mücadeleyi örgütlemek, Türkiye çapında örgütlemektir.»

«Faşizme ve Revizyonizme Karşı Demokrasi» kampanyası, bu olumlu yönlerine rağmen birçok hatayı hâlâ içimizde taşıdığımızı ortaya koydu.

En temel hata siyasetimizi, kampanyanın hedeflerini, kitlelere ve devrimcilere kavratmak konusunda ciddi bir çalışma yürütülmemesiydi. Kitle örgütlerinde ve kitlelerin bulunduğu her yerde yoğun bir propaganda çalışması yürütülmeliydi. Bu konuda ciddi bir çaba görülmedi. Propaganda gruplarının kurulması önerildiği halde, yerine getirilmedi.

Kitlelere kavratmak bir yana, kampanyanın sonlarına yaklaşıldığı halde birçok arkadaş hâlâ kampanyanın amacının ne olduğunu yeterince bilmiyordu. Çünkü başlangıçta yapılan bir toplantı dışında kampanyanın hedefleri konusunda arkadaşlar ay dınlatılmamıştır. Kampanyayı yürütenler, kapalı kapılar ardında kararlar aldılar. Bu kararları arkadaşlara benimsetmek için çalışma yapmadılar. Hattâ kampanyaya katılan kuruluşların yönetim kurulları bile ne yapıldığın dan habersizdiler.

Kampanyaya katılan diğer örgütlerle ilişkide de aynı hatâ görüldü. Bu örgütlerin tabanında ve temsilcileri arasında kampanya hakkında tartışmalar açıldı.

Kampanyanın kavratılmamasında yöneticilerin siyasi çalışmaya ilgisizliklerinin de etkisi vardır. Onlar kampanyanın hedeflerini kavramak için kendileri ciddi bir çalışma yapmadılar ki, arkadaşlara ve halka kavratsınlar. Kampanyanın siyaseti konusunda kafalarını hiç yormayan yöneticiler, günlük pratik içinde sürüklendiler.

Kitleler içinde siyasi çalışma yapmamak, kolaycı ve yüzeysel çalışma tarzıyla birlikte gelişti. Bir-iki bildiri veya afişle halkı kampanyaya çekme veya bir-iki konuşmayla arkadaşları seferber etme anlayışı, kampanyanın geniş kitlelere malolmasını engelledi. Bu çalışma tarzı, eylemlerin etkisini azalttı.

Sektarizm, Halkta Birleşmemizi Engelliyor

Kitle ile ilişkilerimize sekter ve dar-kapıcı eğilimler hakimdir. Bunun bir örneği, Buca'da boykotta bulunan kız arkadaşlara, bir açık oturumda söz verilmemesiydi. Sektarizm, arkadaşlarla ve diğer devrimci örgütlerle ilişkilerde de kendini gösterdi. Yönetici arkadaş «bu örgütler kampanyanın meyvalarından niye yararlansınlar?» anlayışındaydı. Bu, kampanyaya kitlelerin menfaati açısından bakmayan tekkeci bir anlayıştır. Ve aynı zamanda devrimci siyasete güvenmemektir.

Sektarizmin diğer bir sebebi, aceleciliktir. Bu örgütlerle ilişkilerde ortaya çıkan bazı pürüzler, kampanyanın ilk tespit edilen programını belli ölçülerde aksattı. Çünkü yeni örgütlerin katılması yeni sorunlar getiriyordu. Ortak çalışmalarda bazı konularda anlaşmazlıklar çıkıyor ve onları ikna edebilmek sabırlı bir çalışmayı gerektiriyordu. Biz, aceleci ve kolaycı çalışma tarzımız yüzünden bunu göze alamıyorduk. Sektarizmin ve diğer örgütlerden şikayet etmenin bir sebebi de budur.

Acelecilik ve Arkadaşlara Güvensizlik, Kollektif Çalışmayı Baltaladı.

Kampanyanın en önemli zaaflarından biri de, kollektif önderliğin ve kollektif çalışmanın sağlanamayışıdır. Bu husus eleştirildiği halde, bireyci çalışma hakim oldu. Hemen bütün işler bir arkadaşın üzerindeydi. Bireyci yönetim işlerin aksamasına yol açtı. Bireyci bir şekilde yapılan işbölümü ise gerçeklere uymadığından işleri daha da aksatıyordu. Verilen görevler denetlenmedi. Kampanyanın ortalarından itibaren bir plansızlık ve bozukluk hakim olmaya başladı. Bu yüzden kampanyanın nasıl sonuçlandığı bile anlaşılmadı.

İşbölümünün sağlanmayışı, arkadaşlarda insiyatifi ve yaratıcılığı köreltiyor, çekingenlik ve pasifliğe yol açıyordu. Bu da, bireyci çalışma içinde bulunan yöneticilere bir mazeret oluyordu. Yöneticiler dağıttıkları görevleri kavratacakları ve denetleyecekleri yerde, o görevleri bizzat kendileri yapıyor ve arkadaşların insiyatifini büsbütün yok ediyorlardı.

Bireyci yönetim ve çalışma tarzı, kampanyaya katılan örgütlerin iç disiplinin ve örgütsel bağımsızlığının da ağır bir şekilde ihlal edilmesine yol açtı. Yönetici arkadaşlar kampanyayı başlatan örgütlerin aynı görüşte olmalarına dayanarak, bu örgütlere ve üyelerine emir verir duruma girdiler. Böylece kampanya sadece tek bir örgütün çalışması gibi yürüdü. Çoğu örgütler, sadece bildirilere imza atan dernekler haline geldiler.

Kolektif çalışmanın uygulanmamasının sebepleri, acelecilik ve arkadaşlara güvensizliktir. Kollektif yönetim işleri geciktiren bürokratik bir engel olarak görüldü.

Alınan kararlar üyelere duyurulmuyor bile

İstanbul Devrimci Gençlik Birliği'nin çalışmaları ile ilgili olarak, yararlı olacağına inandığım bazı eleştirilerimi yazıyorum.

1. Dernekte 1-1,5 aydan beri hiç bir iş yapılmıyor. Tam bir başıboşluk var. Yazı, bildiri gibi işler sanki tatil edilmiş. Bunun için arkadaşlar birçok kere uyarıldığı halde ve kendileri de bu uyarıları doğru buldukları halde uygulanmıyor; öyle sürüyor.

2. Arkadaşlara görev verilmiyor. Verilen görev denetlenmiyor. Bu da dernekte hiç bir iş yapılmayışının nedeni oluyor.

3. Derneğin hayati meselesi olan çalışma tarzının düzeltilmesi için birçok kere doğru kararlar alındığı halde, bunlar hep kağıt üzerinde kalıyor, uygulanmıyor. Bunun da nedeni arkadaşların gevşek tutumu, görev vermemek, verilen görevi denetlememektir.

4. Arkadaşlar birçok yerde aldıkları kararları tüm üyelere duyurmuyorlar. Örneğin liseli arkadaşların örgütlenmesi üzerine uzun süreden beri yaptıkları toplantıları ve alınan kararları, çıkan görüşleri arkadaşlara duyurmuyorlar. Ancak kim onlardan sorarsa söylüyorlar. Bu da herkesin ayrı ayrı şeyler düşünmesi gibi ters bir şeye yol açıyor. Liseli arkadaşların ne düşündüğünü veya ne kararlar aldıklarını bilmeyen bir kişi ile tartışırken ona «şu konuda ne düşünüyorsunuz?» diye sorduklarında, alınan kararları bilmediği için orada duraklar kalır.

Son olarak bütün üye arkadaşlara bir eleştirim var. Bütün arkadaşlar devrimci dernek ve kuruluşların ne kadar zor şartlar altında çalıştıklarını bildikleri halde, kimse aidatını bile doğru dürüst ödemiyor. Bu, başta yönetici arkadaşlar olmak üzere bütün üye arkadaşların ele almaları gereken önemli bir meseledir.

Fehmi